

● РІК УКРАЇНСЬКОЇ ПЕРШОКНИГИ

Змінити націю
може лише
віра в Бога і
Його Слово

Михайло Паночко

Старший єпископ ЦХВЕ України

Пересопницьке Євангеліє – важлива віха в історії України. 450 років тому було написане від руки перше Євангеліє на українській мові. Це велика духовна і культурна спадщина, велике надбання для українського народу.

За часи незалежності України вперше така подія відзначається на високому рівні. Рукописне Євангеліє започаткувало духовні запити нашого народу. Дивлячись у ту сиву давнину, нам є над чим задуматися. Чому наші предки так захопилися Євангелієм, що від руки старанно писали його?

Нині ця пам'ятка перебуває під охо-

роною держави. Раз на п'ять років Пересопницьке Євангеліє урочисто заносять до Верховної Ради – поклавши на нього руку, новообраний Президент України присягає на вірність своєму народу. Це дуже знакова подія.

Але не треба сприймати Пересопницьке Євангеліє лише як культурну пам'ятку. Євангеліє несе невимрущий дух, це живе Боже Слово, здатне змінити життя людини, бо воно має в собі силу і владу.

Саме тому Церква Християн Віри Євангельської України з великим ентузіазмом включилася у святкування. Ми хочемо не просто віддати данину старовинному рукопису – ми прагнемо показати важливість, цінність, авторитет Божого Слова, відкрити глибину, духовну, невимрущу суть Євангелія. Бо

тільки віра в Бога і Боже Слово може докорінно змінити нашу націю.

І вже пора нам перестати акцентувати на назві – мовляв, ми греко-католики, православні, євангелісти чи баптисти. Найперше ми – християни. У всіх нас одна духовна Конституція – Євангеліє, Добра Новина, яка несе життя і відкриває нам Ісуса. І я вірю, що святкування 450-ліття Пересопницького Євангелія залишить помітний слід в історії України.

Бог дає нам ще один шанс, тож пора, дорогі українці, повернутися до Нього. Ті, хто нехтує Словом, нехтують своїм щастям. Це головна причина негараздів, війн, голодоморів, трагедій і проблем. Тільки з Божого Слова ми можемо черпати силу, мудрість, натхнення і благословення.

24 березня 2011 року у місті Нетішині з ініціативи керівника департаменту освіти Церкви ХВЕ України Віктора Вознюка відбувся круглий стіл на тему «450 років Пересопницького Євангелія. Духовно культурний контекст». Серед доповідачів – Нетішинський міський голова Ольга Омельчук, доктор філософських наук, професор Національного університету «Острозька академія» Петро Крайок, доктор педагогічних наук, професор Національного університету «Острозька академія» Василь Жуковський, президент Міжнародного відкритого університету

ім. В. Марцинковського Олександр Калабський тощо. Представники десяти областей України – священнослужителі, науковці, освітяни активно обмінювалися думками, обговорюючи доповіді.

Міський голова Нетішина Ольга Омельчук, зокрема, наголосила, що хоча держава в нас відділена від Церкви, кожен розуміє: релігія – це душа народу. І висловила сподівання, що ініціативу Хмельниччини підхоплять інші області України.

Матеріали круглого столу читайте на 2 – 4-й ст.

10-11 травня в рамках святкування 450-річчя Пересопницького Євангелія молодь церкви ХВЕ м. Івано-Франківська проводить акцію «Біблія – людям», присвячену популяризації Слова Божого в суспільстві.

Моральний стан українського суспільства викликає тривогу і серйозні побоювання. Україна давно посідає перші місця в Європі за рівнем поширення дорослого і дитячого алкоголізму, наркоманії, СНІДу і ВІЛ-інфекції. Психологи констатують – у період духовного занепаду будь-якого суспільства саме молодь найбільш доступна для засилья аморальності і гріховних проявів. Тому, якщо ситуація не зміниться, майбутнього в Україні просто не буде. Загальновідомо також, що духовну кризу можна подолати лише зверненням до

«БІБЛІЯ – ЛЮДЯМ»

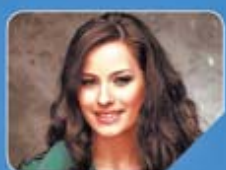
першовитоків духовності – Бога і Біблії. Враховуючи це, а також те, що 2011 рік оголошено роком Української Першокниги, молодіжний відділ ЦХВЕ м. Івано-Франківська, Громадська організація «Я вибираю життя» та християнська молодіжна газета «Рибка» в рамках святкування 450-річчя Пересопницького Євангелія проводять духовно-просвітницький молодіжний захід «Біблія – людям».

Захід проходитиме в кілька етапів: 10 травня – круглий стіл за участю тренера та професійного футболіста НФК «Ураган» Івана Скіцко, «Міс України-2007» Ліки Роман, співака й композитора Олега

Майовського, а також представників християнських церков міста, релігійних і громадських організацій; прес-конференція з учасниками круглого столу.

11 травня – проведення уроків на тему «450-річчя Пересопницького Євангелія» в навчальних закладах міста, роздача студентам спецвипуску молодіжної газети «Рибка», подарункових Біблій та Євангелій; автопробіг вулицями обласного центру; флешмоб в центрі міста; благодійний концерт на Вічевому майдані за участю співака та композитора Олега Майовського і гуртів «Рівайвл» (Чернівці), «Вибирай сьогодні» (Івано-Франківськ).

ВІДОМІ ЛЮДИ, ЖИТТЯ ЯКИХ ЗМІНИЛА БІБЛІЯ

Іван СКИЦКО
тренер, професійний футболіст
НФК «УРАГАН»Ліка РОМАН
міс Україна-2007Олег МАЙОВСЬКИЙ
співак та композитор, пісні якого
співачка Ана Лоран, Віктор Павлік,
О. Пономарьов, Тіна Кароль та ін.

10-11 травня 2011 в Івано-Франківську

В рамках святкування 450-річчя
Пересопницького ЄвангеліяВІДБУДЕТЬСЯ
АКЦІЯБІБЛІЯ
ЛЮДЯМ

ВІТАЄМО З ВЕЛИКОДНЕМ!

День Пасхи звістив про Ісуса живого не тільки Марії в оливній гаю – Всім спрагненим правди, хто в пошуках Бога, в якому б не жили далекім краю. День Пасхи приніс дивовижну новину. Ну ось і звершилося чудо з чудес: Спаситель воскрес! І відкриті донині для смертних творинь брами вічних небес.

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

Чому християни святкують Воскресіння. Начебто зрозуміло, чому. Але в тому то й річ, що «начебто». А запитай деяких про значення Воскресіння, і вони почнуть своє звичне «ну...». І все, що почуєш за цим «ну», — невпевнене, розпливчасте, розмите пояснення. Але ж Воскресіння Христа має величезне значення для християнства, і нам треба знати це чітко і ясно.

По-перше, Воскресіння доводить, що Христос завжди говорив правду. Адже Він попереджав, що воскресне: «І поганам вони Його видадуть — на наругу та на катування і на розп'яття — але третього дня Він воскресне!» (Мт. 20:19).

По-друге, завдяки Воскресінню Він живий і сьогодні і продовжує Своє служіння. І ще: Воскресіння — це основний зміст Доброї Новини. Адже два факти заклали основу Євангелія: Спаситель помер і Спаситель живий. Про це добре сказано в Посланні апостола Павла до римлян: «... був виданий за наші гріхи і воскрес для виправдання нашого» (Рим. 4:25). Добра Новина тільки тоді добра, коли звіщає і про смерть Христа, і про Його Воскресіння.

Без Воскресіння нема смислу вірити взагалі. Адже тоді немає жодної надії на вічне життя: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша... Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна — ви в своїх же гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись! Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!» (1 Кор. 15:14, 17-19).

«А чи воскрес Христос? — запитують скептики. — А чи є свідчення?». Звісно ж, є! По-перше, Христос являвся багатьом людям живим після Своєї смерті. Навіть у своїй проповіді до скептиків Петро сказав, що вони є свідками воскреслого Христа: «Бог Ісуса Цього воскрес, чого свідки всі ми» (Дії 2:32). Апостол Павло пише, що Христос «з'явився... Кифі, потім Дванадцятьом. А

потім з'явився нараз більше як п'ятимстам братам, що більшість із них живе й досі, а дехто й спочили. Потому з'явився Він Якову, опісля — усім апостолам. А по всіх Він з'явився й мені, мов якому недородкові» (1 Кор. 15:5-8). Христос являвся Марії Магдалині, іншим жінкам-мироносицям, Петру, двом учням, що йшли в Еммаус, і т. д.

По-друге, гробниця, де Його поховали, виявилася порожньою.

По-третє, через 50 днів після поховання Христа сталися чуда під час свята П'ятидесятниці в Єрусалимі.

Що дало Воскресіння людям? Вічне життя. Христос показав нову форму буття — вічне, безсмертне тіло. Не таке, як у Лазаря. Тепер Христос міг проходити крізь двері, набув здатності бути невидимим. Воскресіння Христа — прообраз нашого Воскресіння: «І Він — Голова тіла, Церкви. Він початок, первороджений з мертвих, щоб у всьому мав першенство» (Кол. 1:18). І ще: «... Він «Свідок вірний, Первенець з мертвих і Владика земних царів. Йому, що нас полюбив і кров'ю Своєю обмив нас від наших гріхів...» (Об. 1:5).

У вічності віруючі будуть подібні до Нього: «... ми тепер Божі діти, але ще не виявилось, що ми будемо. Та знаємо, що коли з'явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є» (1 Ів. 3:2). Віра у воскреслого Христа — це питання життя і смерті. Без Воскресіння нема на що надіятися.

Юрій Нікулін розповідав, як під час закордонної поїздки артистам влаштували автобусну екскурсію, і гід раптом сказав через мікрофон: «А зараз будьте уважні: ми під'їжджаємо до місця, де всі кинули пити і курити!». Автобус звернув убік, і всі побачили великий напис: «Міське кладовище».

Цікаво, що відчували артисти в ту мить? Кладовище — сумне місце. Там люди все покидають, не лише курити й пити. Земне щастя і радість, гуляння і розкіш — там все закінчується. Спасити від цього може тільки Воскресіння. І Христос воскрес! Воїстину воскрес!

Старший єпископ ЦХВЕУ Михайло Паночко привітав новообраного Главу УГКЦ Святослава Шевчука

«Висловлюю Вам свою повагу та сподівання, що наша спільна праця на духовній ниві України принесе приємні плоди для слави Господа нашого Ісуса Христа. Бажаю Вам мудрості — як у Соломона, вірності — як у Даниїла, мужності та ревності — як у апостола Павла, а особливо любові Божої до всіх людей, як у Ісуса Христа. Хай Божа ласка супроводжує Вас на кожному кроці Вашого життя та служіння», — сказано в привітанні, що було передане Блаженнішому Святославу Шевчуку під час урочистостей з нагоди його інтронізації.

uupc.org.

ДО 450-РІЧЧЯ ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

З таким символом ми маємо майбутнє

Петро Кралюк
Професор Національного
університету
«Острозька академія»

у першу чергу, протестантські громади, яких на Волині було чимало. Саме протестанти сприяли перекладу біблійних книг українською мовою.

Звичайно, Пересопницьке Євангеліє з'явилося серед православних. Проте через 20 років після його появи недалеко від села Двірець — у селі Хорошів Білогірського району з'явився більш досконалий переклад Євангелія українською мовою Валентина Негалевського.

У 30-х роках XIX ст. Пересопницьким Євангелієм зацікавився Осип Бодянский. Він був одним із найкращих славістів Російської імперії, спілкувався з багатьма чеськими слов'янофілами, з Тарасом Шевченком, мав на нього великий вплив. Шевченкова поема «Єретик» була написана саме під впливом Бодянского. Саме Осип Бодянский вперше описав Пересопницьке Євангеліє і опублікував цей опис у журналі «Министерство народного просвещения» у 1838 році.

Згодом книгою зацікавився Тарас Шевченко. Після закінчення Петер-

бурзької академії художеств 1845 року він приїжджає до України. Відвідує Переяслав і 10 листопада 1845 року стає членом Київської археографічної комісії, яка вивчала пам'ятки старовини. Шевченко одразу ж відвідав бібліотеку Пересопницької семінарії та ознайомився з давніми книгами, у тому числі і з Пересопницьким Євангелієм, про що свідчать Шевченкові археографічні записи.

Євангеліє опинилося в Полтаві,

згодом його вивезли за межі України. Книгу хотіла присвоїти царська сім'я, але Євангеліє повернулося на терени України. Воно пережило лихоліття Першої світової війни, Лютневої революції 1917 року, громадянської війни, різні атеїстичні експерименти 20–30-х років.

Під час Другої світової війни книгу вивезли за межі України — до Уфи, але згодом Євангеліє знову опинилося в Києві. Останнім притулком Пересопницького Євангелія стає Національна бібліотека України ім. Вернадського. Кожен президент України присягає саме на цій книзі, і це теж своєрідний Божий знак, оскільки книга написана українською мовою, побувала в багатьох регіонах і писали її люди з різних земель України.

У 1989 році Євген Шморгун звернув увагу українців на Пересопницьке Євангеліє. Саме завдяки його старанням у Пересопниці було встановлено монумент Євангелія із зображенням Ісуса Христа, що за часів Радянського Союзу було дуже важко зробити. У той час Євген Шморгун очолював Рівненську обласну організацію Спілки письменників України, і встановити цей монумент йому таємно допоміг заступник голови облвиконкому.

Цікаво, що не українці, а представники інших національностей допомагали Євгену Шморгуну зі спорудженням пам'ятника. Витесати та привезти монумент до Пересопниці допомогли литовці. У 1989 році цей монумент спорудили, і він стоїть до сьогодні. Незабаром у селі Двірець буде також споруджено пам'ятник Пересопницькому Євангелію.

Знаменна дата — 450 років з часу написання Пересопницького Євангелія — свято не тільки українських релігійних громад, але й усієї держави, свято, яке має об'єднати українців, тому що ця книга дійсно свята, це не просто державний символ, але символ української духовності. І я сподіваюся, що з таким символом Україна має майбутнє.

Загрози християнству в Україні

Серйозною загрозою у світі стає сьогодні іслам. Не так давно в Ефіопії було знищено 69 християнських церков. Якщо я не помиляюся, на місці знищеного 11 вересня 2001 року Торгового центру вже побудована мечеть.

Та все ж, на мою думку, Україні ісламизація не загрожує — ми маємо інші дуже серйозні загрози.

Фундація, яку я очолюю, досліджує відносини як між Церквами, так і між Церквою як інститутом і державою. За 20 років в Україні — і за це велика подяка Богу — склалися, перш за все, партнерські стосунки між Церквами.

Я процитую посібник для викладачів вищих навчальних закладів, схвалений Міністерством освіти і науки України 18 серпня 2010 року. «За роки державної незалежності в Україні створено низку міжконфесійних організацій як загальнодержавного, так і місцевого рівня, діяльність яких спрямовується на налагодження міжконфесійного діалогу.

Зупинимося детальніше на найбільш впливових з них. Перша — Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій, створена в грудні 1996 року як представницький міжконфесійний федеративно-дорадчий орган. Народа представників християнських Церков України, створена у грудні 2003 року. Українська міжцерковна рада — створена у травні 2003 року. Рада Євангельських протестантських Церков України — створена у квітні 2006 року. Всеукраїнська Рада християнських Церков — створена у 2007–2008 роках.

Наявність в Україні такої кількості міжконфесійних організацій свідчить, з одного боку, про високий рівень релігійної свободи в українському суспільстві, але, водночас, засвідчує і значну кількість проблем, пов'язаних з дотриманням цієї свободи, толерантним ставленням в релігійному середовищі, у державно-конфесійних стосунках».

За останніми даними Держкомнацрелігій, християнство залишається домінуючою релігією в Україні. Що ж

Сергій Найдьонов
Директор Інституту церковно-державних відносин

— на відміну від інших республік колишнього Радянського Союзу. Ні для кого не секрет, з якими труднощами і проблемами стикаються християни в Таджикистані, Узбекистані, інших країнах.

А загроза, про яку я говорив на початку, полягає в тому, що українці сьогодні втрачають відповідальність перед Богом — за свою сім'ю, своє місто, свою державу. Бо як можна пояснити, що Церкви мають між собою добрі стосунки, мають свободу проповіді Євангелія, і разом з тим через 20 років незалежності Україна посідає перші місця з майже усіх гострих соціальних проблем — це корупція, підлітковий алкоголізм, аборт, СНІД, наркоманія... І цей тяжкий список можна продовжувати.

Яким чином це можна пояснити? Президент України присягає народу, поклавши руку на Пересопницьке Євангеліє. І Президент, і народ, який, згідно з Конституцією, є джерелом влади, повинні дотримуватися цього Євангелія.

Останні соціальні дослідження про ставлення українців до змін до Конституції показали, що цікавляться цим від п'яти до семи відсотків опитаних. Натомість 65 відсотків опитаних визнали своє зацікавлення питанням вивезення сміття з їхніх подвір'їв.

Згідно з Конституцією Церква дійсно відділена від держави. Усі згадані вище інституції намагалися подолати це відділення через налагодження стосунків із владою. Але ж Церква не відділена від суспільства. На жаль, саме суспільству не було приділено достатньо уваги. І можна констатувати, що Церква не виховувала у своїх вірних як громадян Україну повагу до Конституції країни.

Я впевнений, що якби творці Пересопницького Євангелія, маючи натхнення і

одкровення від Бога це робити, не мали б почуття відповідальності перед людьми, то ми б цього Євангелія не побачили.

Говорячи про загрози, не можу не згадати, що у 2007 році всі Церкви України розробили і підписали Декларацію «Про негативне ставлення до явища гомосексуалізму та спроб легалізації так званих одностатевих шлюбів (реєстрації одностатевих партнерств)». Які наслідки мала ця Декларація? 12 січня 2011 року в Донецьку Міністерство юстиції зареєструвало першу громадську організацію ЛГБТ-християн «Церкву християн-гомосексуалістів святого сотника Корнилія».

У мене запитання до всіх нас — як після 20 років незалежності у країні, де 96 відсотків населення вважають себе християнами, стало можливим?

Хто за це відповідатиме?

Наступна загроза — окультизм. Язичники відкрили цілу мережу своїх представництв в Україні і збираються відкрити свій дитячий садок і загальноосвітній навчальний заклад. Слов'янський центр «Ярило» (м. Київ) відкрив представництва в Донецьку, Полтаві, Дніпропетровську і Вінниці.

У свою чергу, «Ярило» — це представництво Академії розвитку людини «Радосвіт» (м. Хмельницький). Її засновники — верховний волях України-Русі Володимир Куровський і його дружина Лада Куровська. Вони обоє мають вищу історичну освіту, закінчили аспірантуру з релігієзнавства і викладають своє вчення мовою сучасної психології.

Обидві організації займаються поширенням в Україні цілісної системи слов'янських ведичних знань, що включає в себе світогляд, практику і методику, спрямовані на розкриття вродженого потенціалу людини.

Ми живемо за Конституцією 1996 року, у преамбулі якої написано: «Усвідомлюючи відповідальність перед Богом, власною совістю, попередніми, нинішніми та майбутніми поколіннями, приймається ця Конституція».

Про Якого Бога йде мова в Конституції держави, Президент якої присягає на Пересопницькому Євангелії? Про Ісуса Христа! Це Він подбав про те, щоб президенти України присягали на Євангелії, щоб Україна здобула незалежність за три дні без кровопролиття, що вона має одну з найкращих конституцій.

Наша країна багато що має. Не має лише одного — отієї відповідальності.

Конституція дає нам право звертатися до влади з будь-яких питань, колективних чи особистих, і отримувати відповіді. То якщо, скажімо, восьмеро батьків звернуться до директора школи з певним проханням, він зобов'язаний відповісти.

А чого бояться українці? Підвищення пенсійного віку, підвищення цін... Натомість вони не бояться блудодіяти, робити аборт, давати хабарі... Причому хабарі дають представники всіх християнських конфесій України. Якби вони це не робили — а їх же в Україні більшість — то Україна не посідала б одне з перших місць в Європі за корупцією.

І якщо вже шукати національну ідею для християнської України, то вона може бути лише одна: відповідальність перед Богом. І ця національна ідея буде для кожного християнина, для кожної Церкви, для кожного держслужбовця відповіддю на питання, є майбутнє в цій державі чи немає.

Як експерт скажу відверто, що, скажімо, концепція «руський мир» несе для України набагато більшу загрозу, ніж ісламизація. Ми — європейська країна, і Пересопницьке Євангеліє — непереможний аргумент цього. Я дуже дякую Богові за цю книгу.

Ціль фундації, яку я очолюю, — керуватись 35-ю статтею Конституції, захистити християнський світогляд від окультизму і содомії. У Класифікаторі професій немає професії вчителя християнської етики, але зате є професії ворожки і астролога. Ми вже два роки збираємо підписи під зверненням до Президента України, Голови ВР, Кабінету Міністрів щодо вилучення цих «професій». І за два роки ми не набрали мільйона підписів — при тому, що лише в церквах Київського патріархату 14 мільйонів парафіан.

Знову постає питання про відповідальність християн.

● ДО 450-РІЧЧЯ ПЕРЕСОПНИЦЬКОГО ЄВАНГЕЛІЯ

Чи потрібні державі високоморальні люди

Виховання дітей і молоді на християнських моральних цінностях – питання надзвичайної ваги. У кожній цивілізованій культурі є низка інституцій, які займаються вихованням молодого покоління – сім'я, школа і Церква. Але сьогодні ці інституції, за великим рахунком, опинилися в кризовій ситуації і не виконують належним чином своїх функцій.

Водночас сили зла, сили руйнації духовного і фізичного здоров'я нації – телебачення, Інтернет, інші деструктивні сили, які чинять геноцид молоді, успішно функціонують.

Тому попри те, що ми називаємо нашу державу християнською, у чому я сильно сумніваюся, що 70 відсотків українців, за даними соціологічних досліджень, вважають себе віруючими людьми, можна спостерігати явні ознаки негативізму в молодіжному середовищі – агресивність, суцільне і масове вживання ненормативної лексики, алкоголізм, наркоманію, злочинність, проституцію і масу інших негативних речей.

Дуже прикро, що сьогодні, на 20-му році незалежності нашої держави, в Україні немає закону про виховання. У нашій державі немає ефективної виховної ідеології. Ми не знаємо, яким чином формують нашу молодість в державних школах, які ідеали, які цілі виховної роботи. І це дуже прикро.

Водночас все більше і більше людей в Україні переконуються, що виховною ідеологією мають стати християнські цінності.

У цьому напрямку вже зроблено немало. З початку 90-х років проведено десятки наукових конференцій, і багато з них – в Острозькій академії. Це означає, що в Україні з'являється християнська інтелігенція, вчені-християни, які думають, говорять і пишуть по-християнськи.

Приємно, що християнські моральні цінності увійшли в загальноосвітню школу. З 1992 року у Львівській, Івано-Франківській і Тернопільській областях, а дещо пізніше – у Рівненській, Волинській і інших областях викладаються курси духовно-християнського спрямування – «Християнська етика», «Християнська етика в українській культурі», «Етика і духовні засади» тощо.

Приємно, що сьогодні в Україні працюють програми з основ християнської етики. Але, на превеликий жаль, лише у 2006 році, на 15-му році незалежності

Василь Жуковський
Доктор педагогічних наук,
професор Національного
університету
«Острозька академія»

України, вдалося підготувати програму, погоджену з Міністерством і християнськими конфесіями, для 5-6 класів. І лише влітку 2010 року була підготовлена програма з основ християнської етики для 1-11 класів.

Ця програма символізує консенсус між християнськими конфесіями і Міністерством освіти і регулює процес духовно-морального виховання в загальноосвітніх державних школах. У її підготовці взяли участь представники з десяти областей України – доктори, кандидати наук, вчителі-практики. Це символ духовної зрілості України.

Приємно, що в Україні визріла духовна християнська інтелігенція, яка може укласти й готувати підручники і посібники. На превеликий жаль, Міністерство освіти не фінансує такі підручники, тому що «Основи християнської етики» – це курс факультативний. З великими труднощами вдалося знайти мецената, який підтримав цю ідею і профінансував її. Це патріарх Філарет, єдиний з усіх ієрархів християнських конфесій, хто виділив грант на підготовку і видання цього підручника.

Приємно відзначити, що сьогодні в Україні готують вчителів з предметів духовно-морального спрямування, зокрема в Острозькій академії, у Львівському католицькому університеті, у низці інститутів післядипломної педагогічної освіти.

На базі Острозької академії 18 березня пройшов безпрецедентний у світі захід – IV Всеукраїнська олімпіада юних знавців Біблії. Коли у III Олімпіаді взяли участь 153 особи з восьми областей України, ми вважали це за великий успіх. Цього року на участь зареєструвалися 314 осіб – учні з 1 по 11 класів з 18 областей України. І ми зрозуміли, що духовне відродження нашої держави не зупинити. Це вселяє оптимізм і бажання працювати і діяти.

Іншим великим здобутком у площині духовно-морального виховання в Україні є Всеукраїнський конкурс «Вчитель року

з предметів духовного спрямування». З інших предметів такого роду конкурси Міністерство освіти проводить давно. Тому Острозька академія взяла на себе відповідальність і велику місію, щоб компенсувати відсутність уваги Міністерства освіти до цих заходів.

Предмети духовно-морального спрямування викладаються сьогодні у 24 областях України, у тому числі і в АР Крим. Приблизно 20 відсотків учнів охоплено цими предметами. Але для особливої радості підстав немає – 80 відсотків учнів шкіл України не охоплені предметами морально-духовного спрямування. І їх досі вчать про тваринне походження людини, до цих пір ті вчителі мучать бідну мавпу, вимагаючи від неї стати людиною, а мавпа ніяк цього не хоче і не може.

На превеликий жаль, предмети морально-духовного спрямування носять факультативний, тобто не обов'язковий характер. І нам треба працювати над тим, щоб ці предмети стали невід'ємною частиною і компонентом шкільної програми. Бо складається враження, що нашої державі цього не потрібно, що їй не потрібні високоморальні люди.

Проблем надзвичайно багато. І якщо ми хочемо мати добре майбутнє, а не перетворитися на склад для різних шкідливих решток промисловості Заходу, стати сировинним придатком людських та інших ресурсів для багатих країн, ми повинні серйозно зайнятися вирішенням цих проблем і подбати, щоб християнські цінності викладалися в кожній школі для кожної дитини в Україні.

Серцевина Євангелія – любов

Віктор Савельєв
Завідувач кафедри
фундаментальної підготовки
Прикарпатського інституту
ім. Грушевського (м. Львів),
професор

Як відомо, будь-яке порівняння завжди кульгає. Але, все ж таки, хотів би порівняти виникнення Пересопницького Євангелія в XVI столітті з тим, що робив великий німецький реформатор Мартін Лютер у той самий час, перекладаючи Євангеліє німецькою мовою. Коли, фактично не існувало єдиної німецької держави і мови, а населення розмовляло на 16 діалектах, Лютер створює літературну німецьку мову, яка стає інтегратором німецької нації. Саме через євангелізацію національною мовою німці прийшли до національної самоідентифікації.

Те саме робить Пересопницьке Євангеліє в Україні. В умовах бездержавності, відсутності державних структур, які можуть інтегрувати суспільство на соціальних чи військово-політичних засадах, єдиним інтегратором залишався духовний чинник, яким і було Пересопницьке Євангеліє. І саме воно, а не Котляревський, започаткувало літературну українську мову. Жоден твір світського характеру не може мати такий вплив на суспільство, який має духовний твір.

Тодішнє суспільство творилося на засадах проповіді. Життя людини тривало в межах різних літургійних дійств. Календарний рік був роком церковним. Тому євангелізація України, яка розпочалася з Пересопницького Євангелія, мала важливе значення у духовному становленні української нації. Безумовно, знав про Пересопницьке Євангеліє і перейшов на євангельські позиції Григорій Сковорода. Він викладав у Переяславському колегіумі, де, як відомо, це Євангеліє зберігалося певний час.

Григорій Сковорода – це духовний батько української філософії нового часу і водночас євангеліст, якого шанують не лише в Україні, але й у Словаччині, Угорщині, Чехії та інших країнах Європи. Це філософ, богослов, євангеліст європейського масштабу.

У вірші до Козачинського Шевченка згадує про Сковороду. Шевченко постає, фактично, зі Сковороди.

А згадаймо про Михайла Драгоманова, який теж вважав, що країни, де євангельські церкви розбудовують національну культуру, перебувають в кращому стані. У своїх роздумах про становлення української нації він наводить, як приклад, балтійські країни.

Ще один момент. Кожна культура, яка відкидає духовно-християнські засади, опиняється перед величезною небезпеккою. Ми свідки цього сьогодні. І або в нас буде ренесанс і нова євангелізація, або ми допустимо ісламізацію.

Це не голослівні заяви. Не треба думати, що іслам – це десь у Лівії, Сирії чи секторі Гази. Аль-Раїд діє в Україні, у столиці України, і діє активно – видає літературу, проводить заходи. Нещодавно у Львові відзначали сторіччя львів'янина Асада – одного з засновників держави Пакистану, львів'янина за походженням.

Уся культура Європи постає сьогодні перед питанням ісламізації. В самому лише Лондоні – 80 мечетей.

Серцевиною Євангелія є ідея любові. Єдина заповідь, яку Христос повторює двічі, – це заповідь про любов: «Нову заповідь Я вам даю: любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви» (Ів. 13:34), «Ця Я вам заповідую – щоб любили один одного ви» (15:17). А в 13-му розділі Першого послання до коринтян апостол Павло пояснює, що без любові людина – ніщо, хай навіть вона має всі знання, всю мудрість світу і віру, здатну гори переставляти.

Завершує цю думку євангеліст Іван: «Улюблені – любім один одного, бо від Бога любов, і кожен, хто любить, родився від Бога та відає Бога! Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов!» (1 Ів. 4:7-8).

На сьогодні, на жаль чи на щастя, не існує конкретних критеріїв, за якими ми могли б визначити, наскільки ми щасливі, багаті чи наскільки бідні й нещасні. Це дає мені підстави бути в піднесеному настрої. В історії України і взагалі в історії всього людства невід'ємне місце займають загрози. І багато що залежить від нашої реакції на те, що чекає кожного з нас.

Дуже цінна фраза для мене – «не все так погано у нашому домі», і це моя особиста думка щодо сьогоднішньої ситуації в Україні. На початку незалежності України, 20 років тому, мало хто навіть мріяв про таке, аби ми, українці, організовували круглі столи для обговорення не економічних питань, але споконвічних, завжди актуальних питань нашого духовного життя.

Нетішин – це дійсно перлина на карті України в тому сенсі, що ця конференція робить великий поступ, даючи приклад іншим регіонам організовувати круглі столи, з'їзди та форуми, щоб зрозуміти рівень нашої духовності.

Незважаючи на те, що 70 років нас вчили атеїзму й бездуховності, у глибинах нашої душі ми берегли думку, що Бог, все-таки, є. Сьогодні Євангеліє вільно поширюється, проте у свій час на території України воно було заборонене.

Я особисто у кінці XX ст. бачив Євангеліє, переписане вручну, незважаючи на можливість його друку мільйонними тиражами. Це говорить

Секрет Слова Божого

Олександр Калабський
Викладач Національного університету
«Острозька академія»

про те, що наш народ зберіг основну цінність – любов до Бога і Євангелія. Сьогодні ми вільно можемо обговорювати питання християнської свідомості, християнської етики. Євангеліє відіграє надзвичайно велику роль у світовому масштабі.

У Римській імперії, за статистикою, кожен десятий був християнином. Сьогодні ж кожна четверта людина на землі – християнин. Незважаючи на атеїзм та інші єретичні вчення, християнство продовжує свій розвиток. І саме Україна в цьому посідає надзвичайно важливе місце.

Соборна Україна формувалась протягом 300 років, і хто б міг подумати, що свою незалежність вона отримає так несподівано – за три дні. Чи не може це бути Божим провидінням? І якщо Бог дає такі шанси і можливості для нашого народу, то Він очікує чогось і від нас. На мою думку, Він чекає, щоб ми стали в авангарді пробудження, чекає поширення Євангелія в тих місцях, де ще

не знають про Ісуса Христа і християнські цінності.

Сьогодні в різних країнах світу, особливо в Росії, працює велика кількість українських місіонерів, які проповідують Боже Царство і принципи Євангелія. Тому я роблю висно-

вок, що «не все так погано в нашому домі».

На релігійній карті України налічується близько 15 тисяч християнських об'єднань, союзів і т. д. Саме завдяки цьому ми так сміливо і впевнено святкуємо 450-ліття Пересопницького Євангелія, говоримо про християнську етику та християнські принципи.

Існує те невидиме, що ми не можемо побачити фізичними очима, але добре відчуваємо. І я вірю, що Україну чекають прекрасні часи, тому що є люди-ентузіасти, котрі жертвують своїм часом, фінансами, навіть здоров'ям, щоб просвітити народ України істинами Євангелія.

Нехай Бог благословить українську націю, щоб ми ніколи не забували про існування того, що нас об'єднує. Одного разу мене запитали: «Яка ідея могла б стати національною ідеєю України і об'єднати нашу державу?». На мою думку, ми повинні закласти в основу національної ідеї, перш за все, євангельські принципи, тому що тільки Євангеліє може об'єднати нас як християн і громадян.

Північна Корея – комуністична країна, Південна – християнська. Сьогодні ми спостерігаємо значний економічний та духовний розвиток Південної Кореї. Президент цієї країни щодня о п'ятій ранку стає до молитви зі своїм народом. Ось у чому секрет Євангелія. Боже Слово не тільки змінює світогляд, але й допомагає у формуванні могутньої розвинутої держави.

РІК УКРАЇНСЬКОЇ ПЕРШОКНИГИ

Людиною робить Євангеліє

450 років тому у Пересопниці створили шедевр – рукописне Євангеліє. У рамках святкування цієї дати з ініціативи Церкви Християн Віри Євангельської України в Нетішині, на перехресті прогресу наукової думки та духовно-релігійного життя України, відбувся круглий стіл.

Ще 17 грудня 2010 року в Києві відбулося засідання Наради представників християнських Церков, до якої входять всі основні християнські конфесії і в якій головувала саме наша Церква. І там була озвучена ідея святкування річниці Пересопницького Євангелія. Тому ми сподіваємося, що такий круглий стіл – не одноразова акція.

Наша Церква прийняла рішення провести велелюдне зібрання подяки Богу за Його Слово в місті Пересопниці в серпні цього року. Бо Пересопницьке Євангеліє стало завершальним акордом у формуванні української народності, зразком української мови того часу.

У Посланні апостола Павла до римлян читаємо: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона – сила Бога на спасіння кожному, хто вірує ...» (Рим. 1:16). Коли переписувачі взяли до рук перо і пензель, щоб увіковічнити тогочасною українською мовою Слово Боже, були й інші витвори, які можна було б закласти в основу нашої рідної мови. Але я вірю, що з Божої волі цією книгою стало Євангеліє. Святий апостол дає відповідь, чому Євангеліє стало цією книгою, – це сила Бога на спасіння кожній людині. Кожна людина, згідно з Божим Словом, – це не випадковість, не збіг обставин, а результат творчої

дії вічного всемогутнього Бога.

Євангеліє потрібне не тільки священнослужителям, науковцям, не просто як культурна спадщина. Євангеліє необхідне кожній людині. Тарас Шевченко, перебуваючи у засланні, казав: «Єдиною моєю втіхою зараз є Євангеліє». Боже Слово давало на снагу, творчі ідеї, підтримувало поета на чужині.

У своєму домі я ніколи не бачив нетверезого батька, не чув лайки, не бачив ображеної мами. У сім'ї нас росло дев'ятеро дітей, тато працював трактористом, мати була домогосподаркою. Девізом життя моєї матері були слова з Євангелія: «Найперше шукайте Божого Царства і правди його, а все решта вам додасться». І я бачив реальний вплив Євангелія в нашій сім'ї.

Кожній людині особисто, кожній сім'ї потрібне Боже Слово, яке об'єднує і робить наші сім'ї міцними та благословеними. Євангеліє потрібне також нашій освітній системі. Ми іноді задумуємося, чому молоде покоління, при всіх наших намаганнях і бажаннях, поводить себе не так, як хотілося б. Якщо в ідею виховного процесу закладена думка про походження людини від мавпи, якщо тварина була предком людини, то не треба дивуватися, що у взаєминах між людьми сьогодні переважають тваринні інстинкти.

Євангеліє потрібно всім. Дуже потрібне всьому українському суспільству. Наша історія – сумна, трагічна, драматична, але водночас прекрасна. На превеликий жаль, попри тисячолітню християнську історію сьогодні дуже мало реального впливу Євангелія. Україна – християнська держава, але чи

є українці християнами за своєю суттю?

У жовтні минулого року я відвідав Південну Корею і побував у багатьох церквах. І коли запитав служителя церкви, яку відвідує президент країни, яким чином Південна Корея досягла такого економічного розвитку, він відповів: «У нас історія християнства нараховує вже 100 років». А коли цей служитель почув, що в Україні християнству вже понад тисячу років, то припустив, що українці живуть, мабуть, наче в раю.

23% населення Південної Кореї – глибоко віруючі люди. Вони вважають, що там, де є Євангеліє, повинен бути результат. Апостол Павло пише, що не соромиться Євангелія, тому що воно – Сила Бога для кожного. І я бажав вам Божого благословення! Нехай Пересопницьке Євангеліє нагадає нам ще раз про вічні цінності, збережені в Божому Слові, про те, що відроджує до життя особистість, що зміцнює наші сім'ї, що показує, ким ми є насправді.

Ми переконані, що людиною людиною робить Євангеліє, щира віра не у сліпий випадок, а у розумний задум Творця.

Лише Біблія допоможе зробити нашу Україну благословенною, прекрасною, процвітаючою – саме такою, якою ми хочемо її бачити.

Тому такого роду заходи у рамках відзначення 450-річчя Пересопницького Євангелія з ініціативи обласних об'єднань церков ХВЄ заплановано провести у Рівненській і Волинській областях.

А Тернопільщина організує круглий стіл «450 років Пересопницького Євангелія» уже наприкінці травня.

Микола СИНЮК.
Єпископ.

Інструкція для життя

Пересопницьке Євангеліє – це Слово Боже, і саме в цьому полягає його цінність. Президент України присягає на вірність народу, кладучи руку на цю книгу. У ній закладені всі моральні, державотворчі й сімейні закони, які Бог дав людині. По своїй суті, Євангеліє – це інструкція для життя людини, в якій можна знайти відповідь на будь-яке запитання. І цю інструкцію 450 років тому перекладено українською мовою.

Пересопницьке Євангеліє – це істина, до якої прагне кожна людина. Понтій Пилат питав Ісуса Христа: «Що є істина?». А істина – це Слово Боже. Сьогодні українці мають цивілізовану державу, і я вірю, що це сталося саме завдяки Божому Слову.

Ми бачимо наслідки атеїстичної політики СРСР, становище не християнських держав. За статистикою, з 15 країн із найвищим рівнем життя 12 – християнські країни. Цей рік названий роком Пересопницького Євангелія, і я вірю, що це буде поштовхом до розвитку нашої держави.

Проблеми в Україні є, але головне те, на якому фундаменті стоїть наша країна, оскільки від цього залежить доля українського народу, доля кожної сім'ї. Я радий, що наша держава стоїть на християнських засадах. Саме тому ми маємо надію на світле майбутнє.

Мирон ВІТЮК.
Євангельська церква «Гефсиманія».

Євангельські Церкви України готуються спільно відзначити 450-річчя Пересопницького Євангелія

10 березня відбулась чергова зустріч глав Євангельських Церков України. Засідання проходило у молитовному домі «Філадельфія» під головуванням старшого єпископа Української Християнської Євангельської Церкви Леоніда Падуна, повідомляє Інститут релігійної свободи. До участі в засіданні також були запрошені представники Верховної Ради України, Держкомнацрелігій та Інституту релігійної свободи.

Учасники зустрічі обговорили питання державно-церковних відносин. Представник Державного комітету у справах національностей і релігій ознайомив присутніх з інформацією про законодавчі ініціативи в цій сфері, а також про стан ліквідації Комітету та реорганізації Міністерства культури.

Глави Євангельських Церков висловили думки з приводу ратифікації Верховною Радою України Європейської конвенції про усунювання дітей. Вони зауважили, що деякі положення цієї Конвенції суперечать законодавству України, а тому не повинні застосовуватись – це послужить захисту сімейних цінностей та традиційних моральних засад українців.

Народний депутат Володимир Марущенко (партія ХДС) пояснив, що ратифікована Конвенція не дає права одно-

статевим парам усиновлювати дітей, оскільки в Україні на законодавчому рівні не існує інституту зареєстрованих партнерств, тим більше – одностатевих.

За його словами, саме через це при ратифікації Конвенції парламентарі вирішили не вносити застережень щодо цього. Він заявив, що представники ХДС та багато інших депутатів у Верховній Раді України підтримують за тим, щоб чинні норми Сімейного кодексу України і надалі захищали інститут сім'ї в його традиційному розумінні.

Учасники засідання звернули увагу на негативну тенденцію лобістської діяльності щодо розширення прав сексуальних меншин, яка останнім часом спостерігається в Україні. Зокрема, присутні згадали нещодавній приклад усиновлення українського хлопчика одностатєвою парою з Бельгії, незважаючи на те, що законодавство України не передбачає такого роду практики.

Серед інших питань порядку денного учасники зустрічі запланували спільні заходи із відзначення 450-річчя Пересопницького Євангелія із залученням до них широкого кола християнських Церков. Оргкомітет, який створили глави Євангельських Церков, отримав завдання розробити план спільних святкових, просвітницьких і благодійних заходів, присвячених святкуванню цієї річниці.

Нагадаємо, що ця річниця святкується в Україні на державному рівні, а 2011 рік парламент оголосив Роком Української Першокниги.

На завершення зустрічі глави Євангельських Церков ухвалили рішення про створення оновленої версії веб-сайту Ради Євангельських Церков України, який буде інформувати суспільство про роботу самої Ради та про благодійну та суспільно-корисну діяльність Євангельських Церков в Україні.

ЗВЕРНЕННЯ

до священнослужителів християнських Церков

З великим зацікавленням ми прочитали у всеукраїнській газеті «Камінь Наріжний» (№ 2, 2011 р.) статтю Віктора Віленського «Загадка землетрусу на Гаїті», яка спонукає до серйозних роздумів. Дивує, що катастрофа на невеликому острові Гаїті зовсім не зачепила Домініканську Республіку, розміщену поруч. Жодного поштовху, жодного руйнування, жодної жертви. Навіть епідемія холери, що спалахнула на Гаїті, не торкнулася її.

За поясненням цього дивного явища слід звернутися до історії. В часи Гітлера почалося масове переслідування євреїв. З приводу прийняття біженців у червні 1938 р. відбулася конференція 32 країн у французькому місті Евіан-ле-бен. Але кожна країна висувала свої причини для неприйняття. Єдиною країною, яка відверто підтримала єврейських біженців, що потрапили в біду, виявилася маленька Домініканська Республіка, давши згоду на прийняття до 200 тисяч євреїв. І не тільки прийняла, а й облаштувала їх. Ось чому ця країна сьогодні опинилася під Божим благословенням.

Ми захоплюємось Всемогутнім Богом, Котрий завжди залишається вірним Слову Боже навіть тоді, коли ми не вірні. Господь сказав Аврааму: «І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну...» (Іс. 1:12:3). І якщо ми хочемо мати Божий захист і Його благословення, нам треба благословляти єврейський народ, молитися за його покаяння і за мир в Єрусалимі.

В Україні багато християнських Церков звернулися з покаянням перед єврейським народом за холокост ще з часів Богдана Хмельницького. У серпні 2010 року відбулася акція під назвою «Марш життя», що охопила 14 міст, в яких здійснювалися найбільші операції із знищення єврейського населення в роки Другої світової війни. Під час маршу гості з Німеччини (понад 200 осіб) від імені німецького народу покаялись за зло, вчинене в роки фашизму. Німці розуміли, що каяття і прощення принесуть Україні і Німеччині цілєння від прокляття, накликаного масовим знищенням євреїв.

Тому якщо в православних богослужбових книгах, як пишеться в православній газеті «Жива Церква» (№3, 2000 р.) є тексти антисемітського змісту, від них треба відректися і покаятися, щоб зняти з себе прокляття. Невисповідані гріхи, допущені керівниками Церков навіть в далекому минулому, – це велика перешкода для одержання від Бога відповіді на молитву. Тільки щире каяття очищує нас і відчиняє небеса для Божих благословень. Ми віримо, що це оздоровить духовний і моральний клімат в країні, призведе до позитивних змін на економічному рівні.

З глибокою повагою,

християни, вчені Академії наук України:

доктор фізико-математичних наук **В. ДВЕРНЯКОВ**,
доктор медичних наук **М. МАЛЮК**,
кандидат хімічних наук **Л. ГАВРИЛОВА**,
кандидат медичних наук **Т. ПОДГАЄВСЬКА**,
кандидат педагогічних наук **В. ПАВЛЕНЧИК**,
кандидат технічних наук **В. ШЕВЧУК**,
кандидат хімічних наук **Н. ДРОЗД**,
кандидат педагогічних наук **В. ШЕВЧЕНКО**.

21.03.2011 р.

м. Київ

Проект резолюції круглого столу з нагоди святкування Року української Першокниги

2011 рік на державному рівні оголошено Роком 450-річчя Пересопницького Євангелія і Роком Української Першокниги.

Пересопницьке Євангеліє – це символ України. Сьогодні ця духовна святиня українського народу набула значення політичного символу нації. На Пересопницькому Євангелії під час інавгурації присягають президенти України. Пересопницьке Євангеліє засвідчує загальний високий рівень української культури, що виявляється у справі книгозбирання, яка в той час була однією з найвагоміших у суспільному розвитку, у виконанні писемних форм, розміщенні тексту, способі перекладу, створенні так званих сумаріїв, у яких викладено зміст розділів, вивороненні високої перекладацької стилістики і участі у творенні книги представників різних українських суспільних прошарків – монахів, селян, що готували молодяк для шкірок, ремісників, що виготовляли пергамент, відомих волинських меценатів – українських шляхтичів князів Заславських та Чарторийських.

24 березня 2011 року у м. Нетішині Хмельницької області пройшов круглий стіл «450 років Пересопницького Євангелія. Духовно-культурний контекст». Його учасники звертаються до всіх християн

за підтримкою у молитві за Україну.

Ми сповідуємо Ісуса нашим Господом і Спасителем, і в покритій волі нашого Господа ми свідомі своєї відповідальності за сьогоднішній і майбутній України як нашої земної Вітчизни, а також за наші родини, сім'ї, діти.

Як би хто з нас сьогодні не ставився до влади, кому б не надавав особистої переваги, ми єдині в розумінні того, що все в руках Господа і до Нього ми повинні звертатися у молитві.

Ми вважаємо, що розвиток держави має ґрунтуватися на спільних цінностях, і в Україні це християнські цінності, бо за Конституцією України і влада, і народ несуть відповідальність перед Богом.

Серед народних обранців і державних службовців, на жаль, існує практика цинічного нехтування Божими законами й аморального ґвалтування правди. Це деморалізує суспільство і підірває авторитет України у світі.

Ми закликаємо всіх молитися за Україну, щоб зупинити руйнацію української державності і сприяти національному порозумінню.

Ми запрошуємо взяти участь у проведенні круглих столів по всій Україні, бо маємо чудову нагоду повернути увагу нації до авторитету Слова Божого.

Нехай Господь благословить Україну!

Років приблизно до 28 мені вдавалося більш-менш спокійно жити без Бога, цілком задовольняючись тим фактом, що космонавти літали і ніякого Бога не бачили – значить, Його нема. Але ні з того ні з сього раптом кожної ночі мене почали тривожити дивні думки: добре, якщо Бога нема. А якщо Він є?... Ось я можу підняти свою руку, порухати нею. Але настане час, коли мої руки будуть нерухомо лежати на грудях – усі ж помирають. І де тоді буду я? Чи я – це моя рука? Чи щось більше?

Думки ці лякали так, що я, як героїня відомого роману Маргарет Мітчелл «Віднесені вітром» Скарлет, говорила собі: «Ні-ні, про це я буду думати завтра». Наставало «завтра», несучи з собою щоденні клопоти і турботи, і я забувала про свої нічні страхи, але вночі ці думки поверталися. І врешті-решт одного ранку я прокинулася з твердим переконанням, що Бог є і що я Його не знаю – а значить, перспектива у мене дуже страшна, тому я мушу Його знайти.

Чому я була переконана в страшній перспективі – й сама не могла пояснити, адже за людськими мірками була цілком порядною людиною. Але щось всередині підказувало мені, що цього замало.

Отож я почала шукати Бога. А де можна було Його знайти на початку 90-х? І я стала ревною парафіянкою одного з греко-католицьких храмів Івано-Франківська.

Саме тоді в нашому місті вперше демонстрували фільм «Ісус», знятий за Євангелієм від святого апостола Луки. За дивною іронією долі демонстрація проходила в аудиторії колишнього Центру політосвіти, де ще не так давно проводили заняття університету атеїзму, який я свого часу закінчила. Наприкінці фільму звучить молитва покаяння. Я помолилася тоді тією молитвою, не усвідомлюючи до кінця, що вона насправді означає.

З того часу життя моє дуже змінилося. Я не пропускала жодної недільної служби Божої. Не піти до церкви мене могли змусити лише дуже серйозні обставини, але й тоді я вдома вголос промовляла усю Службу, яку знала напам'ять. При найменшій нагоді я була в церкві. І обов'язково з дітьми (у сім'ї росли донечки). Чоловіків не завжди і не надто очолює. Але все ж я переконала його в необхідності взяти шлюб.

Я намагалася робити якомога більше добрих справ – адже десь там, на небі, хтось щодня виважає моє життя. А я дуже боялася, аби чаша з поганими вчинками не переважила. Давала милостину, жертвувала бідним – список особливо нужденних надала в міському відділі соцзабезу. Щодня промовляла по 100 разів «Отче наш» і по 150 «Богородице...» І почала читати Біблію. На моє величезне здивування, ця свята Книга – а я не сумнівалася, що це справді так – не приносила мені очікуваного спокою, швидше навпаки, бентежила. У першому розділі Євангелія від святого апостола Матвія я прочитала що Ісус спасе «людей Своїх від їхніх гріхів» (Мт. 1:21). Це мене дуже схилювало – виходить, щоб спаситися, треба бути «Його» людиною. А звідки мені знати, належу я до тих Його людей чи не належу...

А слова Ісуса з Євангелія від святого апостола Івана просто злякали. Ісус сказав: «Коли хто не народиться згори, то не може побачити Божого Царства... Коли хто не родиться з води й Духа, той не може ввійти в Царство Боже» (Ів. 3:3, 5). Що це означає? Як я можу народитися вдруге? Що це таке – народження згори? Відповідей на ці запитання в мене не було.

На дверях храму, який я відвідувала, серед оголошень яось прочитала, що той, хто не пропустить жодної недільної служби за рік, отримає повний відпуст гріхів. Здається, все зрозуміло: треба ходити до церкви, робити добрі вчинки, молитися, виконувати Заповіді Божі – і небо для тебе відкриється.

Але спокою в серці все ще не було. Я з усіх сил намагалася бути доброю християнкою. Я справді вірила, що Бог є. Але відчувала, що, попри всі свої зусилля, не набагато просунулася вперед у пошуках Бога. Я боялася Його, боялася потрапити в пекло, і ніякі мої старання не могли подолати цей страх.

Якось, коли я молилася, раптом спала на гадку думка: якщо, аби бути доброю християнкою, достатньо ходити до церкви, молитися і виконувати Заповіді Божі, то для чого прийшов Ісус? Для чого Бог-Отець поспав Свого Сина на такі страшні муки і такую болісну смерть? Для чого Богові було помирати в тілі людини?

Мені конче треба було знайти відповідь на це питання. А хто міг знати це краще за священника? На моє превелике здивування, священник, почувши моє запитання, від-

казав: «Жінко, не забувайте собі пустим голови. Робіть, що вам кажуть у церкві, а Біблію читати – то не ваша справа».

Як? Хіба Біблія – це не Слово Бога, звернене до всіх людей? Я в цьому не сумнівалася, тому що вже прочитала слова апостола Павла з його Послання до римлян про те, що Євангеліє – це «сила Божа на спасіння кожному, хто вірує» (Рим. 1: 16). Кожному – це значить і мені, і це зовсім не пусте. Хіба можна вважати смерть Ісуса

всі мої гріхи і зробити Своєю дитиною.

Виявляється, стати Його людиною просто – треба визнати, що ти грішник, навіть якщо ти і порядна за людськими мірками людина. Бо навіть дуже порядні люди – грішники, якщо в їхньому житті немає місця для Бога або є лише в неділю і на великі свята. Життя за собою, а не за Божою волею – це вже гріх, навіть якщо ти «не вбив і не вкрав». І ніякі людські заслуги, ніякі добрі діла, хай би їх робив

Його думки і бажання, Його волю для мене. Ми всі молимося: «Хай буде воля Твоя...» Але не всі, на жаль, хочемо знати, у чому та воля полягає.

Якось я прочитала в Євангелії від святого апостола Марка дуже цікаві слова: «Хто увірує і охреститься – буде спасений, а хто не ввірує – засуджений буде. А тих, хто вірують, супроводити будуть ознаки такі: у Ім'я Моє демонів будуть вигонити; говоритимуть мовами новими; братимуть

стані. Серце моє розривалося від болю – у мене помирала дитина. Єдина різниця між нею і дітьми, які були вдома, полягала в тому, що ця така маленька, що я не можу взяти її на руки, але від цього вона не переставала бути рідною, дорогою. Це був мій синочок, мій Павлик. І я втрачала його...

Чоловік, наляканий моїм виглядом – я плакала всю дорогу – і моїм станом, намагався якось заспокоїти мене, мовляв, не буде цього, то буде інший. «Але як ти не розумієш, – ридала я. – Інший – то інший. А це Павлик, і такого більше не буде ніколи».

Я пішла в кімнату, де звичай молилася, і стала на коліна. І тут мені згадалася та молитва в порожній редакції, коли я просила в Бога сина. Він відповів на мою молитву і дав синочка. То хіба це Він тепер хоче його смерті?

І я сказала: «Господи! Я дякую Тобі за синочка. У цілому всесвіті існує тільки одне-єдине місце, де він буде в повній безпеці, – це руки Твоїєї святої благодаті. Я кладу туди свого синочка. Я народжу його для Тебе, виховаю для Тебе, для слави Твоїєї».

Після цього я заспокоїлася. І це досі дивує, тому що ознаки того, що я втрачаю дитину, не припинялися. Але кожного разу, коли розпач намагався оволодіти мною, я починала молитися і дякувати Богові за те, що Він береже мого Павлика.

Водночас я вирішила вступити в заповіт з Богом через святе водне хрещення. Це було виважене і продумане рішення, продиктоване роздумами над Божим Словом. Мене хрестили в дитинстві, але 30 років після цього я заявляла, що Бога нема. Це зовсім не відповідало Божому зразку – «хто увірує й охреститься...» Свяятий апостол Петро в проповіді на день П'ятидесятниці сказав: «Покайтесь – і нехай же охреститься кожен із вас в Ім'я Ісуса Христа, на відпущення ваших гріхів, – і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38).

І ось цей день настав. 7 вересня 1996 року було похмуро і холодно, але ніщо не могло змусити мене відмовитися від виконання всієї правди, як сказав про водне хрещення Сам Господь Ісус Христос (Мт. 3:15). Вода була зовсім не холодною, як можна було сподіватися. І як тільки я ступила з ріки на берег, у голові прозвучали слова, які я знайшла потім в п'ятому розділі Євангелія від Марка: «І висохло хвилі тієї джерело кровотечі її, і тілом відчула вона, що видужала від недуги» (Мр. 5:29).

Те, що я відчула, і справді найкраще описують слова: «Тілом відчула вона, що видужала від недуги». Мені здалося, наче якась невидима рука натиснула в моєму тілі на якусь кнопку, і я чітко відчула, що джерело кровотечі висохло.

Іноді я думаю про те, що коли опіююся на небесах, то обов'язково відшукаю ту жінку, про яку розповідає Євангеліє, – мені такі близькі і зрозумілі її переживання.

У понеділок я пішла до свого лікаря. Він спершу подумав, що вже по всьому, тому коли побачив картину на моніторі апарата, не стримався від вигуку: «Оце так! Яка велика дитина! І серденько б'ється!». І запитав, що я робила. «Нічого», – відповіла я. – Тільки молилася». «Так, – погодився він. – Твою дитину міг зберегти тільки Бог».

Коли я ставала на облік у дільничного гінеколога і показала їй результат першого УЗД-обстеження, вона налякалася, мовляв, ніяк не може прикріпити його до моєї картки, бо тоді мене треба класти до самих пологів на збереження. «І взагалі, я не розумію, чому ви досі вагітна», – не стрималася лікар. Довелося її заспокоїти результатом другого обстеження.

Павлик народився здоровою, активною дитиною, якою залишається, дяка Богові, і досі. Але це не кінець моєї історії. Ворот душ людських має план на наше життя. Колись його прислужник заявив, що в нас ніколи не буде сина. Бог перекреслив цей план і дав нам двоє синів – коли Павликові минуло чотири роки, у нас народився Андрійко. Тому що Бог також має план на наше життя. І Він все зробив для того, аби Його план був виконаний. Тепер все залежить від нас.

Щоб Бог міг діяти в нашому житті, не досить вірити в Його, тобто в те, що Він є. Треба вірити Йому, тобто Його Слово, Його добрій волі, Його любові. Не досить просто читати Біблію – треба ще й жити по ній, щоденно зв'язуючи з нею кожен свій крок.

Вдячна Богові за Його план на моє життя. Поруч зі мною в церкві сьогодні чоловік, наші доньки і сини, батьки і рідні. Але найбільше я тішусь тим, що ми – діти Божі і що колись настане той момент, коли всі ми віч-на-віч зустрінемося з Ісусом, щоб вже навік не розлучатися.

Людмила БЕНДУС.

м. Івано-Франківськ.

ДЛЯ ЧОГО ПРИЙШОВ ІСУС

● СВІДЧЕННЯ

Апостол Іван написав, що й увесь світ не міг би вмістити книг про те, що звершив Ісус Христос. І це істина – за дві тисячі років християнства життя мільйонів і мільйонів Божих дітей стали свідченням Божої милості і слави. І я дуже вдячна Богові за те, що належу до цих мільйонів спасених.

Сім'я Бендусів. Крайня зліва — мама Людмила.

дрібницею? То для чого прийшов Ісус?

Паралельно з цим у моєму житті відбувалися й інші події. Я працювала в редакції обласної газети. І коли в 1993 році до Івано-Франківська приїхав перший екстрасенс, редактор відділу, в якому я працювала, запросив його для інтерв'ю. Нині екстрасенсами нікого не здивуєш, а тоді це була неабияка подія. І от вони розмовляли, а я виконувала свою роботу, краєм вуха прислухаючись до їхньої розмови. І раптом той пан (досі пам'ятаю його прізвище – Тимашов) різко повернувся в мій бік і сказав: «Я все про тебе знаю. Можу навіть назвати дату твоєї смерті». Він ще хотів щось говорити, але я його перебила: «Мені цього знати не треба. Моє життя в руках Бога, і хай Він вирішує, коли я маю помирати». І тоді він промовив: «Я знаю, ти хочеш сина. Так-от, у тебе ніколи не буде сина».

Ця звістка болем прошила моє серце. Звідкись він знав те, що не знав ніхто. Ми з чоловіком справді дуже хотіли мати синочка, але лікарі сказали, щоб ми про це навіть не мріяли. Я потайки плакала – не вже я ніколи нікому не скажу: «Синочку». Але довелося змиритися.

У середині 90-х років в Івано-Франківську група лікарів-гінекологів започаткувала рух проти абортів. Мені дали завдання написати інтерв'ю з одним із них. Та розмова лягла на серце важким тягарем. Мій співбесідник докладно пояснив, що аборт – це жорстоке вбивство невинного немовляти, яке не перестав бути живим людиною через те, що його називають «плодом».

Я повернулася до редакції, хоча робочий день вже закінчився і всі розійшлися. Мені треба було залишитися наодинці. Річ у тому, що на моїй совісті був цей гріх. Єдине, що виправдовувало мене, – я не знала, що даю дозвіл на вбивство. Це був просто легкий спосіб позбавити своє життя труднощів. Ніхто не пояснював мені, що тими «труднощами» була жива дитинка, моє рідне дитя.

Але легше від цього мені не було. Я плакала в порожньому кабінеті і волала до Бога. Я вже достатньо знала про Нього, щоб бути впевненою, що Він може простити будь-який гріх, якщо людина щиро в ньому кається. Але проблема була в тому, що я не могла простити сама собі. Я так хотіла синочка – а можливо, сама ж і вбила його. І я сказала: «Боже! Допоможи мені. Дай мені сина, і тоді я буду знати, що Ти простив, і зможу простити собі сама».

Я продовжувала ходити до церкви, молитися, читати Біблію – і шукати відповіді на запитання, для чого прийшов Ісус. Якось мій рідний брат, з яким я ділилася всіма своїми переживаннями, запропонував прочитати одну книжку. Автора її вже не пам'ятаю, а називалася вона «Євангеліє Бога». І все стало на свої місця. Так ось для чого прийшов Ісус – щоб спасти мене, а не покарати. Бог насправді дуже добрий, і Його не треба боятися. Зі Своєї великої любові до мене Він послав Ісуса на хрест, щоб ціною Його святої крові заплатити за

сотні на день, не здатні задовольнити Божу справедливість і змінити Божий вирок про те, що кара за гріх – смерть (Рим. 6:23), що всі згрішили і позбавлені Божої слави (Рим. 3:23), і тому жодна людина не здатна виправдатися перед Богом добрими ділами і виконанням Заповідей (Рим. 3:20).

Знаючи це, Бог, Який попри все любить нас, пропонує нам вихід з цього глухого кута: «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Вірувати в Нього – це не означає просто вірити, що Він є; така віра нікого не спасе – написано, що і «... демони вірують – і тремтять» (Як. 2:19). Вірити – це значить визнати, що ти грішник, не здатний спасти-ся самотужки, що тільки Його Голгофська жертва може стати викупом за твою грішну душу.

Своє земне служіння Ісус Христос почав із заклику: «Збулися часи – і Боже Царство наблизилось. Покайтеся і віруйте в Євангеліє!» (Мр. 1:15). То ось для чого прийшов Ісус – щоб наблизити до нас Царство Боже через наше покаяння і щире увірування в Нього і Його Слово. Цей процес – це і є те народження згори, народження від Духа Святого для нового життя, центром якого є Ісус Христос і без якого про Боже Царство марно навіть мріяти.

Я була щаслива! Нарешті в моє серце прийшов той мир, якого я так довго шукала. Бог перестав бути далеким, грізним і страшним – Він був поруч, Він чув кожне моє прохання, знав кожну мою думку і був готовий допомогти – бо Він любив мене. Він хотів мене спасти, а не покарати. Я знову схилилася перед Ним у молитві покаяння – але це вже була усвідомлена молитва.

Хтось може сказати – це неможливо, щоб для того, аби потрапити на небо, достатньо просто помолитися і вірити, що за твої гріхи Бог сповна заплатив на Голгофі кров'ю Свого Сина Ісуса Христа. Але для мене набагато логічніше і простіше повірити в це, аніж у те, що моя присутність у церкві кожної неділі упродовж року може бути достатньою для відпусту всіх моїх гріхів.

І далі я ходила до церкви, але дуже часто ловила себе на думці, що присутне там лише моє тіло, а в думках я вирішувала якісь свої проблеми, потайки зиркаючи на годинник, чи скоро кінець. Ось зараз будуть «іже херувими», а потім ще трохи – і можна просуватися до виходу. І враз мені стало соромно перед Богом. Я подумала – невже тим, що я тут, я роблю Йому якусь послугу? Хіба можна зробити послугу Богові? І взагалі, що я тут роблю? Промовляю якісь незрозумілі слова: «Іже херувими, херувими тайно...» Що це означає? Що це змінює?

І я вирішила: до церкви ходити не буду, бо й так тут ходити лише моє тіло. Буду вдома читати Біблію і молитися. Так і зробила.

Біблію читати було дуже цікаво. Перша мною все чіткіше поставав образ Христа. Так хотілося пізнати Його більше, зрозуміти

змії; а коли смертодійне що вип'ють – не буде їм шкодити; кластимуть руки на хворих – і добре їм буде» (Мр. 16:16-18).

Це мене надзвичайно зацікавило. Виходить, по-перше, треба вірувати, потім охреститися – і будеш спасений. А коли ти спасений – тебе супроводжують дивовижні ознаки. Я не могла цьому не повірити, бо це слова Самого Господа Ісуса Христа. І при першій нагоді розпитала про це в одного священика, з яким зустрілася якось на похороні.

Той священик сам читав Біблію і не порадив мені «не забувати собі пустим голови». Більше того, він визнав, що все це правда, що так має бути насправді, що це – ознаки не просто віруючої людини, а церкви, бо церква – це не будівля, а громада віруючих людей, Тіло Христа.

«А чому ж тоді ви не навчаєте так людей?», – запитала я. – «Бо в нас немає такого звичаю. Так, на жаль, склалося історично».

І справді, на жаль. Скільки людей, вдволюючись тим, що їх хрестили в дитинстві, живуть спокійно, надіючись, що хтось може відмолити їх гріхи, або й взагалі не вірять у Нього – так, як це було зі мною.

Отож я читала Біблію і молилася, прохаючи Бога відкривати мені Його Слово. У Діях святих апостолів у розповіді про день П'ятидесятниці я знову прочитала про якісь нові, інші мови, які дає Дух Святий. Про ці мови немало йдеться і в Першому посланні святого апостола Павла до коринтян. Що це за мови? Я почала досліджувати це питання, порівнювати тексти з Біблії, в яких шлося про це, і молилася: «Боже, якщо це справді від Тебе – я хочу мати цю ознаку».

І Бог відповів – як відповідало на кожне прохання, що базується на Його Слові, а значить, до вподоби Його волі. 22 червня 1996 року Дух Святий дав мені цю нову, дивовижну мову, про яку апостол Павло писав: «Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє і він духом говорить таємне» (1 Кор. 14:2).

Наступного дня я вперше пішла на зібрання до церкви християн віри євангельської, де, як я вже знала, оскільки цікавилася цим питанням, практикували всі ознаки, про які згадував Ісус Христос в 16-му розділі Євангелія від Марка.

А тихнів за два сталося ще одне чудо – я зрозуміла, що в нас буде дитинка, і всім серцем вірила, що це синочок, Павлик. Я просто невимовно раділа. Але радість моя швидко зникла. За якийсь тиждень у мене почалася кровотеча. Я пішла до лікаря, який працював у кабінеті ультразвукової діагностики при жіночій консультації і з яким познайомилася, коли писала про рух проти абортів. Він обстежив мене і сказав, що, на жаль, дитинку я втрачаю, але гріха тут нема, це не моя вина. Термін ще маленький, тому в процес можна не втручатися, але коли все скінчиться, я повинна прийти до нього, щоб перевірити, чи все гаразд.

Я поверталася додому в страшному

НАВІЩО ХОДИТИ ДО ХРАМУ

У кожного з нас є знайомі і рідні, які здивовано дивляться наші зібрання в храмі. На їхніх обличчях написано глибоке нерозуміння, а часом і обурення. Інколи воно проривається в словах: «Ну гаразд, кинувся ти у віру, нехай. Але навіщо ходити до храму, стільки часу і сил на це витрачати? Ось я, наприклад, також віруючий. Але я вірю в душі»

Як пояснити таким людям нашу поведінку? Як завжди, є два шляхи: напад і захист. Критика подібного роду життєвої «філософії» неважка. Досить і крихти здорового глузду, щоб зрозуміти, що суспільство, в якому блазі (по-нинішньому «сатирики») сприймаються в ролі експертів у галузі богослов'я і духовного життя, вельми хворе. Хворіє воно як мінімум на втрату почуття гумору: воно вважає серйозним те, над чим потішалися наші предки в дні масляниці.

Не вартє серйозного ставлення і запевнення в тому, нібито у наших критиків «Бог у душі». Так, звичайно, такий стан – найвищий ідеал духовного життя. Цього нам бажав ще апостол Павло: «Дітки мої, – я знову для вас терплю муки породу, поки образ Христа не відіб'ється в вас!» (Гал. 4:19); «щоб Він дав вам за багатством слави Своєї силою зміцнитися через Духа Його в чоловікові внутрішнім, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях» (Еф. 3:16-17).

Якби слова «Бог у мене всередині» сказав преподобний Саровський – ці слова мали би вагу, бо вони були би чесним свідченням про плід його подвигу. Якби пустельник сказав, що він привчив себе до постійної внутрішньої молитви, і тому віддаленість храму, який він відвідує лише зрідка, для нього вже не відчуття – такі слова також були б виправдані.

Але коли ми чуємо такі слова від обивателів, то маємо право поцікавитись: у результаті яких саме подвигів вони досягли такого успіху? Бог у вас в душі? Поясніть, якою ж була дорога вашої молитви? Як часто ви читаете молитву Господню? Що? «Отче наш» погано пам'ятаєте? Гаразд, тоді хоч би розкажіть, як саме ви переживаєте присутність Бога у вашій душі? Які плоди дарів Духа ви в собі відчуваєте?

Ось вам підказка: «А плід Духа: любов, радість, мир, довготерпіння, лагідність, добрість, вірність, тишість, здержливість» (Гал. 5:22-23). Чи є у вас ці почуття? Ні, не риси характеру, а дари. Дар – це те, чого в нас раніше не було, але при духовному народженні увійшло в наше життя, оновило його. Не пам'ятаєте ви такого оновлення?

Ви можете відрізати у своєму духовному до-свіді: ось це – «присутність Бога», а ось це – вияв звичайних людських рис: відчуття краси, гармонії, совісті, людська приязнь... Не можете? Отже, ви не помітили тієї миті, коли Бог, Творець всесвіту, ввійшов у ваше життя і у вашу душу? Хіба можна таке не помітити? А може, Він і не входив? Може, ви переплутали і ототожили віру в Бога з присутністю Самого Бога? Між іншим, а віра у вас є? Адже віра – це не просто пасивне погодження: «Ну гаразд, я згоден, щось там таки є». Віра – це дія. Це бажання нового досвіду. А ті, що кажуть: «У мене своя віра, і вона в душі», кажуть це з такими тьмяними очима, що важко повірити, ніби вони хоч колись відчували прагнення до Бога.

Не можна любити, не виявляючи своєї любові, не роблячи хоч якихось порухів до коханої людини. Також не можна вірити, ніяк не виявляючи своєї віри у зовнішніх діях. Троянда, яку дарують коханій, сама по собі їй не потрібна. Ця квітка дорога не своєю власною красою, а тим відблиском, який поклатала на неї любов того, хто її подарував. Квіти куплені і квіти подаровані зовсім по-різному оживлюють кімнату. Якщо людина стверджує, що вона любить когось, але нічого не робить в ім'я своєї любові: не шукає зустрічей, нічого не дарує, не приділяє часу для спілкування, нічим не жертвує – отже, вона просто хвалиться перед своїми вже закоханими друзями – мовляв, і я нічим не гірший, і в мене вже є кохана!

Отже, стверджуючи, що у вас «Бог в душі», як і яким чином ви покликали Його? Що змінилося у вас від цієї зустрічі? Чи полюбили ви Того, Кого зустріли? І що ви робите заради цієї любові? Якщо ці запитання викликають у вас здивоване мовчання, то хоча б не вважайте себе вищими за тих, хто хоч щось робить для того, аби перебувати з Богом.

Але ж і нам самим важливо усвідомити – навіщо ж ми ходимо до храму. Послухати проповідь? Для цього сьогодні достатньо включити радіоприймач, телевізор або ж увійти в Інтернет. Помолитися? Молитися можна всюди і в будь-який час. Більше того, не лише можна, а й потрібно. Саме на цьому наголошує апостол Павло: «Безперестанку молитесь».

Принести пожертвування? Сьогодні прохачів багато і на вулицях. Подати записку з проханням помолитися? Її можна передати через знайомих. Поставити свічку? Та її можна поставити і вдома перед іконою. То навіщо ми ходимо до храму?

Більше того, деякі люди кажуть, що коли вони хочуть помолитися, то йдуть в ліс, до річки чи до моря, і там, у Богом створеному храмі, їм легше відчутти велич Творця і прославити Його. Навіщо ж, кажуть вони, нам із такого безмежного храму заходити під тіні склепіння храму рукотворного?

Розгорнемо «Упанішади» – стародавні індійські книги, складені на рубежі II-І тисячоліть до Різдва Христового. Ці книги досі священні для індусів, а з недавнього часу стали вельми авторитетними і для багатьох наших співвітчизників. Ось як в «Упанішадах» описується початок створення світу: «Спочатку тут не було нічого. Усе було огорнуте смертю і голодом, бо голод – це смерть. Він – що називається смертю – побажав: «Хай стану я втіленим» – і створив розум... Він рушив, славословлячи, і від його славослів'я народилася вода. Розумом він виробив поєднання з мовою. Те, що було насінням, стало роком. Він розкрив рота, щоб з'їсти народженого. Він подумав: «Якщо я його вб'ю, у мене буде мало їжі». Тоді тією мовою і тим тілом він створив усе, що існує тут: жертвоприношення, людей, худобу. Все, що він створив, він вирішив з'їсти. Він побажав: «Хай це тіло буде придатним мені для жертви, і хай я втілюсь з його допомогою». Тоді воно стало конем; подорослішавши, воно зробилося придатним для жертви. Через рік він приніс його в жертву самому собі, а інших тварин віддав богам».

Перед нами пояснення одного із найстійкіших поганських переконань: у релігії і ритуалі відбувається кругообіг одної і тої ж енергії. Божество, створюючи світ, витрачає в цій праці чималу частину своїх сил, бідніє, втомлюється. Від поганських богів підтримання у світі порядку, утримання космосу від хаосу вимагає чималих затрат. Тому їх повинні підтримувати люди. Для цього люди повинні стати на шлях руйнування. Руйнуючи частину космосу, жрець вивільнює із неї ту енергію, яку боги колись витратили для її створення, і таким чином повертає цю енергію богам, зміцнюючи їх силу.

Поганське богослов'я переконане, що бог вкладає у творіння частину своєї сили і від цього слабне. Але жрець, руйнуючи творіння перед обличчям цього бога, приносячи йому жертву, повертає назад до першоджерела ту енергію, яка була затрачена. Вивільнена енергія підноситься до оселі богів. І боги буквально харчуються нею.

Тому в іншому поганському міфі – «Епосі про Гільгамеша», складеному в стародавньому Шумері, міститься деталь, яка сьогодні здається сатиричною і смішною. Боги наводять на землю потоп. Рятуються лише одна людина. Минають тім, і раптом боги помічають, що люди завдавали їм не лише неспокою і неприємностей. Із зникненням людей припинились жертвоприношення. Боги починають голодувати і припиняють потоп. Коли ж шумерський «Ной» приносить першу жертву, то «Боги почули добрий запах і, як мухи, зібралися коло жертводавця».

Інколи богам для їжі потрібні навіть людські жертви. Ось цитата із недавньої газети, яка повідомляла про печальну знахідку археологів. Американський антрополог Джон Рейнхард почав розкопки «в районі вулкану Льюльяйльяко, тому що колись читав про стародавнє поселення інків на схилах цього вулкану. Члени експедиції жили в наметах на вершині вулкану (його висота 6705 метрів). Майже через місяць розкопок з-під каміння і сухої затхлої землі були витягнені три мумії, загорнуті в якийсь полотняний балахон. Поруч з муміями члени експедиції знайшли 35 предметів із золота, срібла і раковин, залишки матерії, прикрашені орнаментом і вишивкою, мокасини і керамічні посуд. У ньому ще збереглися залишки їжі. Мумії – тіла двох дівчаток і

хлопчика віком від восьми до 13 років належали до доколумбового періоду, тобто нараховували десь 600 років. За словами американського професора, дівчатка і хлопчик, судячи з усього, були живцем заморожені і принесені в жертву богам інків під час якогось релігійного ритуалу, що здійснювався, очевидно, раз на рік».

Отже, важлива проблема поганських релігій – це питання про те, які жертви люди повинні приносити богам, коли треба приносити жертву, хто повинен їх приносити, за яким ритуалом і якому з численних богів. Про це розповідається в книгах, що пояснюють поганські церемонії.

Але в Євангелії ми бачимо щось зовсім інше. Якщо погани говорять про те, яку жертву люди повинні принести Богам, то Євангеліє говорить про те, яку жертву Бог приніс людям: «... Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, а щоб послужити і душу Свою дати на викуп за багатьох!» (Мт. 20:28); «Так бо Бог полюбив світ, що дав Свого Сина Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Бог Біблії настільки перевищує увесь всесвіт, що не може бути й мови про те, що Він слабшає при творенні світу. Так, Бог Своєю силою, Своєю енергією підтримує існування космосу. Але Його безмежна могутність від цього ніскільки не зменшується. А тому й не потребує поповнення з боку людей. А люди просто повинні навчитися бути вдячними. Навчитися хоч би частину свого життя, свого майна і свого часу присвячувати Богам. Не тому, що Богам це потрібно, а тому, що люди таким чином вчаться жертвовної любові.

Головне не те, що люди роблять заради Бога, а те, що Бог робить заради людей. Головне не те, що люди приносять до храму, а те, що вони виносять з храму. Те, що ми можемо принести Богам, ми можемо принести Йому в будь-якому місці. Усе, що є у світі, й так належить Йому. Але є та частина буття, в якій Бог дозволив царювати не Собі, а іншому. Це ваша душа. Це та кімнатка в безмежній споруді всесвіту, куди Творець не входить без дозволу. І від нас залежить, на службу чому ми поставимо свободу, яку подарував нам Бог. Будемо служити Богам чи самим собі, своїм примхам і забаганкам.

Тому «жертва Богам – зламанний дух» (Пс. 50:19). І що жертву може принести будь-хто з нас. У цьому смислі будь-хто з нас – священник. І тепер легко зрозуміти слова апостола Петра про те, що християни – це народ, який складається із священників (1 Петр. 2:9). Ніхто не зможе замість мене принести Богам в жертву мою волю. Лише я сам можу принести її до Божого престолу. Принести присягу на вірність і сказати: «Господи, воля Твоя, а не моя хай буде! Дякую Тобі за все, що Ти побажав принести в моє життя! Дай мені можливість послужити Тобі кожним моїм своїм!».

Для того, щоб християнин міг принести жертву Богам, йому не потрібно храму. Але в релігії є не тільки те, що ми даємо. Важливіше те, що ми одержуємо. Важливо не те, навіщо ми шукаємо Бога. Важливіше те, навіщо Він шукає нас.

Чому ми приходимо до храму і звертаємось з проханням до Бога – добре відомо. Ми схильні бачити в Богам такий собі генератор гуманітарної допомоги: «Дай, Господи, нам здоров'я, успіху і більшої зарплати!». А ось чому Бог шукає нас? Він хоче у нас щось забрати? Чи дати? Навіщо закликає Його Слово: «Прийдіть до Мене, усі стуржені та обтяжені» (Мт. 11:28)?

Нема в цьому заклик до продовження на вірець: «І ви віддасте Мені те й те». Іншим повідомленням закінчується це запрошення; воно говорить про те, що Бог зробить заради тих, що відгукнуться: «І Я вас заспокою; і знайдете спокій душам своїм».

Отже, Бог кличе нас до Себе, щоб щось вручити. Що ж? Знання – «навчіться від Мене»... Дух – «Приїмте від Духа Мого»... Любов, мир і радість – «Якщо будете ви зберігати Мої заповіді, то в любові Мої перебуватимете... Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю... Щоб радість Моя була в вас».

Але Христос дає нам і ще щось немислиме: «Перебувайте в Мені, а Я в вас!.. Пийте з неї всі, бо це – кров Моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів!».

Всього Себе Христос віддає людям. Свою божественність, Свою людськість. У сучасній медицині є така процедура: людині переливають її власну кров. Із її тіла виводиться її кров, вона очищається від якихось шкідливих домішок або, навпаки, збагачується тими компонентами, яких організм хворого вже не може сам виробляти в необхідній кількості. І така незаражена і збагачена, кров знову вливається в тіло людини.

Щось подібне відбувається і в наших стосунках з Христом. Бог стає людиною. Він бере наше ество, що впало в стан тілності, зцілює його, насичує вічністю, безсмертям і повертає нам.

Отже, в храм ми приходимо для того, щоб щось в ньому одержати. Храм – це стіни, зведені навколо тайни Причастя. Тайна полягає в тому, що до людей протягнута рука з Дарами. Тому відвідування храму – не тяжка повинність, а дивовижний привілей. Нам дано право стати співучасниками Таємної Вечері. Нам дана можливість стати «причетними до Божого ества». Доторкнутися до тої Енергії, яку не в змозі виробити жодна електростанція у світі.

Коли святкувати Пасху

«І стане той день для вас пам'яткою, і будете святкувати його, як свято для Господа на всі роки ваші! Як постанову вічну будете святкувати його!» (2 М. 12:14).

У наведеному тексті мова йде про свято Пасхи. І ве-ходить, що Пасха повинна святкуватися в один і той же день. Цією постійною датою був 14-й день першого місяця. Перший місяць у євреїв до Вавилонського полону називався авів, а після Вавилонського полону – нісан. За сучасним календарем це відповідає другій половині березня – першій половині квітня.

Сьогодні у християнстві існують дві дати святкування. На Заході, а також у країнах, де історично склався більший вплив Католицької Церкви, Пасха зазвичай відзначається раніше, тоді як в країнах з домінуючим впливом Православної Церкви – пізніше.

Чому різні Церкви святкують Пасху в різний час? Зробімо невеликий екскурс в історію. Ізраїльтяни, як і деякі інші народи давнини, відлік часу вели за місячним календарем. В єгиптян та інших народів час рахували за сонячним календарем. Місячний річний цикл складався з 12 місяців. Місяці поперемінно містили по 29 і 30 днів. Усього в році було 354 дні.

Сонячний рік також складався з 12 місяців – по 30 днів. До кожного року додавалося по п'ять днів – у підсумку було 365 днів. Різниця становила 11 днів. Це вимагало узгодження між місячним і сонячним календарями. Тому євреї кожні два-три роки вводили додатковий, тринадцятий місяць, який називався ве-адар. Це відповідало нашому високосному року, коли в лютому 29 днів замість звичайних 28.

У римлян в сонячному році було 355 днів, у греків – 354 дні. Римляни були забобонними і вважали, що непарні числа щасливіші. У деяких народів рік починався з березня, тривав 10 місяців і містив 304 дні. А потім просто додавали два місяці: січень, 29 днів, і лютий, 28.

Усе це викликало невідповідність між явищами природи і календарними числами. А євреї знали, що свято Пасхи не повинно відзначатися раніше збирання врожаю (3 М. 23:10-16). Отже треба було все це впорядкувати.

Гай Юлій Цезар, римський імператор, в 46 році до Різдва Христового провів реформу. Було вирішено, що рік має складатися з 365 днів, а через три роки на четвертий – 366 днів. Цей день додавався до лютого. І це було необхідно, щоб обрахунок часу відповідав обертанню землі навколо сонця. (Тут варто наголосити на тому, яка точність у Бога-Творця! Минають століття, тисячоліття, а Божі закони працюють секунда в секунду).

Отож був введений юліанський календар, або сонячний рік. Паралельно залишалося обчислення за місячним календарем. Це тривало до 325 року. У 325 році на Нікейському соборі єпископів для всього християнського світу був введений юліанський календар. На честь Юлія Цезаря сьомий місяць був названий «юль» (наш липень), на честь імператора Августа восьмий місяць став «августом» (наш серпень). Юліанське літочислення існує досі в Православній Церкві. Його прийнято називати старим стилем.

Весняне рівнодення припадало на 21 березня, і від цього дня визначали Пасху. Але неточність людського обчислення незабаром далася взнаки. За календарем наставало 11 березня, а фактично, вже було весняне рівнодення, тобто 21 березня.

І знову потрібна була реформа. Римський Папа Григорій XIII створив для цього спеціальну комісію. Комісія вирішила: рік має складатися з 365 днів, 49 хвилин, 16 секунд. Так у 1582 році був прийнятий григоріанський календар. Це літочислення називають новим стилем.

У різних країнах він був введений у різний час. Там, де домінували католики, – у 1582 році. У Росії – аж у 1918 році.

У державах, де переважало лютеранство, говорили: краще розійтись з сонцем, ніж зійтись з папою римським. Православна Церква запекло виступала проти нового стилю. Доходило до бунтів і кровопролиття. Паралельно продовжували існувати два літочислення, два календарі: юліанський і григоріанський. Розходження між ними було наступним: 1582 рік – різниця 10 днів, XVIII ст. – 11 днів, XIX ст. – 12 днів. І наразі, XX ст. – 13 днів. А Божий годинник залишається точним – як у першому, так і в XXI століттях.

Православна Церква зберігає старий стиль, або юліанський календар, а увесь інший світ живе за новим стилем, або за григоріанським календарем.

Формула обчислення дати Пасхи залишається попередньою. День Воскресіння Господнього святкується при настанні весняного рівнодення, у першу неділю після повного місяця. Таким чином, Пасха не може бути раніше 22 березня і пізніше 25 квітня за старим стилем.

Звичайно, знати це непогано, але апостол Павло стверджує важливішу істину. У Посланні до коринтян (1 Кор. 15) він говорить, що коли Христос не воскрес, то все даремно: і наша віра, і наша надія, і ми все ще залишаємось у гріхах; ми тоді – найнещасніші люди. Головне для нас – не дата, а те, що Христос воскрес із мертвих. І Він говорить сьогодні: «Я живу, і ви будете жити!».

Христос воскрес! Воістину воскрес!

**Олександр СПІКО.
Пастор.**

Відомий євангельський пастор Джон Пайпер назвав сцени цунамі в Японії апокаліптичними

«Сила води, що рухається, потужніша, ніж більшість з нас можуть уявити», – написав він у своєму блозі. Відеокадри руйнування, викликаного землетрусом, який вразив східне узбережжя Японії, і цунамі, яке він спровокував, потрясли увесь світ. Коментарі в Інтернеті були дуже численними, деякі закликали до молитви, а деякі назвали катастрофу ще одною ознакою останнього часу. Пайпера ці події спонукали схилитися на коліна для молитви.

«Отче на Небесах, Ти абсолютно суверенний, Ти керуєш трясінням землі, підйомом моря, шаленством хвиль. Ми тремтимо перед Твоєю силою і схилиємося перед Твоїми незбагненими судами і недослідженими дорогами, – сказав він у молитві за Японію. – Ми упокорюємо себе під Твою святу велич і каємося перед Тобою. Через мить – не встигнемо й оком зморгнути – ми

також можемо бути стерті з лиця землі. Ми не більше заслуговуємо на твердий ґрунт під ногами, ніж наші браття в Японії. Ми також з тіла. І в цю чорну годину ми відвертаємось від своїх гріхів, а не від Тебе», – мовився пастор і проповідник з баптистської церкви «Вифлеєм» в Мінеаполісі.

За підтвердженнями даними, внаслідок цього найпотужнішого в осяжній історії землетрусу і цунамі, яке швидко проковтнуло міста на північно-східному узбережжі Японії, загинуло понад 13 тисяч людей, тисячі пропали безвісти, зникли цілі поїзди і кораблі.

Вибух ядерної станції в префектурі Фукусіма змусив десятки тисяч людей покинути територію через витік радіації. Японський уряд стверджує, що рівень радіації зменшується і нема небезпеки розплавлення реактора. Однак ситуація в Японії досі не стабілізувалася, кожного дня фіксують все нові нові підземні поштовхи.

CNL-NEWS.

● СТВОРЕННЯ ЧИ ЕВОЛЮЦІЯ

У Києві доказали всесвітній потоп

Семінар для всіх, хто цікавиться науковими досягненнями в галузі походження всесвіту, відбувся 30 березня в Києві. Професор геології зі США Чанг Сунг Парк прочитав лекцію на тему «Наукові докази потопу» в церкві «Філадельфія» (ЦХВС).

Я інколи чую, що еволюціонізм – це наука, а креаціонізм – це релігія. Чи це так?», – такими словами розпочав лекцію Чанг Сунг Парк. Далі він аналізував будову комах, птахів і тварин і наводив наукові докази неможливості походження цих видів від одного предка. «Якщо теорія еволюції має рацію, то такі собі мавполюди повинні досі жити серед нас, тому що еволюція не припиняється».

Один з доказів еволюції полягає в адаптації тварин до умов навколишнього середовища і розвитку внутрішньовидових відмінностей. Вважається, що коли від одного собаки могли виникнути кілька порід собак, то й сам собака міг виникнути від молекули.

«Біблія навчає, що всіх тварин і людей створив Бог. Люди пішли від Адама, собаки – від собак, комашка – від комашки. Навіть при розвитку внутрішньовидових генних змін собака все одно завжди залишається собакою, а комашка – комашкою. Наука не знає випадків переходу одного виду в інший», – зазначив професор Парк.

Основна частина лекції була присвячена науковим доказам Великого потопу. Передусім, навіть сьогодні на землі є стільки води, що вистачило би вкрити її повністю, зі всіма горами і висотами (якби дно океану не було таким глибоким).

Геологи знайшли і продовжують виявляти скам'янілості. Швидкі утворення осадових порід з чітким виділенням пластів – також незаперечний доказ серйозних катаклізмів, які могли статися лише під час потопу, що детально описаний в Біблії.

Більше того, багато народів світу зберегли легенди і перекази про потоп, що відбувся колись на землі. Окрім того, потоп дуже добре пояснює причини наступу на землю льодовикового періоду.

Про ці та інші докази руйнівних явищ, які відбувалися на землі кілька тисячоліть тому і які повністю підтверджують описані в Біблії події, говорив професор Парк. «У Біблії сказано, що перший світ був зруйнований водою – це був перший суд. Другий світ буде зруйнований вогнем – це буде другий, останній суд. Сучасні люди не вірять в потоп, а тому не лякаються майбутнього суду. Адже якщо перший суд – правда, то незабаром повинен настати і другий», – підкреслив учений.

Професор Парк прочитав лекції на тему креаціонізму в кількох містах і наукових закладах України, зокрема в Київському планетарії. Його з цікавістю слухали запрошені українські вчені і викладачі, студенти й громадські діячі. Для багатьох із них цей погляд на науку став відправною точкою у роздумах про інші наукові гіпотези походження світу.

«Цей семінар – дуже корисна річ, особливо для студентів і всіх, хто цікавиться альтернативними науковими теоріями походження землі. Спікер показав традиційний креаціонізм – науку, яка існує вже протягом 100 років», – поділився своїми враженнями кандидат фізико-математичних наук, співпрацівник Академії наук України Анатолій Павлюк.

«Найбільша проблема в тому, що не існує «теорії еволюції», є тільки гіпотеза еволюції, бо вона не доведена. Якби її не викладали в школах і не вводили в підручники, про цю гіпотезу вже давно всі забули б. На сучасному науковому рівні це просто маразм, адже наука рухається далі, підходить змінюється».

Ви чули про Темплтонівську премію? Ця премія вдвічі більша за Нобелівську, її лауреати – провідні вчені світу, у тому числі і нобелівські лауреати. Премія вручається вченим за докази походження життя, відповідно до біблійних фактів. Якщо почитати праці цих вчених, то теорія Дарвіна виглядає таким маразмом, що аж смішно», – був категоричним учений.

На семінарі були присутні студенти й аспіранти провідних вузів Києва. Марія Гоголя, аспірантка Інституту літератури ім. Тараса Шевченка НАН України, як людина,

далека від точних наук, про науковий креаціонізм почула вперше. «Матеріал цікаво поданий, очевидно, що лектор орієнтується в темі. Звичайно, мені, як філологу, легко повірити Святому Письму, але все ж факти, котрих навчали в школі, також переконливі. Я чула, що є люди, які вірять в теорію еволюції, але вважають, що цим процесом керував Бог. Тому я для себе ще не визначилася з поглядами на це питання, хочу подумати над цим», – пояснила аспірантка.

Валентин Чернов, працівник Інституту проблем походження і розвитку всесвіту і життя, розповів, що їх організація вже давно проводить громадську роботу щодо освідомлення населення в цьому питанні. «Ми ініціювали зустрічі з науковими працівниками й авторами підручників з історії за шостий клас, де була наведена відверто неправдива інформація про походження людини із зазначенням нібито знайдених перехідних видів. Там був поданий такий малюнок, де людина поступово перетворюється на мавпу», – сказав працівник Інституту.

Цікаво, що навіть самі еволюціоністи вже давно відмовилися від цих видів, згаданих у підручнику, тому що наука постійно знаходить невідповідності в теорії еволюції. «Під натиском вчених і думки викладачів вдалося все ж забрати це марення з наших підручників. Але Міністерство освіти ніяк не хоче йти на поступки і ввести в підручники альтернативну теорію походження життя. Та ми робимо все, від нас залежне, – проводимо семінари для учнів і студентів, зустрічі вчених, дискусійні клуби. Ми могли би робити й більше – є багато планів, але для їх реалізації банально не вистачає фінансів», – пояснив наш співрозмовник.

Варто зазначити, що підтримка наукового креаціонізму існує не лише на міжнародному рівні чи десь на далекому заході. Серед київських вчених немало її прихильників: Володимир Ольховський (фізик-ядерник, працює в НАН), Валентин Жалко-Титаренко (доктор медичних наук), Володимир Гранцев (кандидат фізико-математичних наук) та інші.

ProChurch.info.

Через декілька днів придуть по твою дитину, внука або внучку!

Відкритий лист українським родинам!

Дорогі батьки, дідуся, бабусі!

28 лютого 2011 року вперше в історії України ми допустили «законний» продаж української дитини двом геям (див. газета «Високий Замок», ст. «Сем звикає до двох татусів», 3-9 березня 2011 р.). Геї назвали дитину Самуелем, йому два з половиною роки. Його вже перевезли зі Львова до Бельгії.

Працівники соціальної служби у справах неповнолітніх України повідомили, що вже підготовлено 20 000 українських дітей для продажу, у тому числі одностатевим сім'ям за кордон.

Наші діди за таке з нас шкіру б здерли! Українці! Пробудіться! Невже ви вірите, що ті геї залишать українського хлопчину до 18 років цнотливим і він в майбутньому одружиться на дівчині, буде мати дітей. Факти підтверджують, що ці діти-жертви звичай помирають від СНІДу або стають моральними каліками, неспроможними до нормального життя.

Як можна вчинити таке і з без того нещасними дітьми з притулків?

У наших вухах звучить свідчення 17-літньої дівчини, яка вмирає від СНІДу. Вона написала:

«Чому нас батьки, школа, Церква не застерігали від небезпеки деморалізації та її наслідків? Ми вмираємо від СНІДу! Вина за мою смерть і за смерть багатьох падає на вас, бо ви занедбали свою відповідальність. Ви не захищали нас і не застерігали! Я б цілувала ноги своїм батькам, якби вони мене побили аж до крові, коли побачили, що я почала жити аморально. Тепер же, через фальшиву толерантність і фальшиву любов, я помираю».

Медицина твердить, що в переважній більшості всіх гомосексуалістів тягне на педофілію (сексуальне зловживання неповнолітніми дітьми).

Згідно з Кримінальним Кодексом України кара за цей злочин – 7 років позбавлення волі. Згідно зі Святим Письмом це сексуальне розбещення – важкий гріх. Але, може, ми вже не християни?

Причиною сімейних життєвих трагедій в Україні стає зміна законів:

9 лютого 2011 р. Міністерство юстиції України легалізувало «Раду ЛГБТ» (лесбіянки, гомосексуалісти, бісексуали, трансгендерні особи) – всупереч Конституції України.

14 лютого 2011 р. Міністр юстиції розпочав процес запровадження ювенальної юстиції в Україні через додаток до Конвенції ООН – всупереч Конституції України.

15 лютого 2011 р. Верховна Рада України ратифікувала Європейську Конвенцію про усиновлення дітей (у т. ч. одностатевими парами) – всупереч Конституції України;

Перші наслідки:

В Україні зареєстровано близько трьох десятків ЛГБТ-організацій, що відкрито пропагують гомосексуалізм. Більшість організацій існують за рахунок коштів, які виділяються на боротьбу зі СНІДом! Це абсурд!

20 лютого 2011 р. в Донецькій обл. відкрита перша церква гомосексуалістів – ЛГБТ-центр сотника Корнилія.

28 лютого 2011 р. – перше «законне» усиновлення гомосексуалістами української дитини Самуеля. Що нас чекає в майбутньому? Ми маємо «хороший» приклад – ЄС та США.

Шкільні психологи через зміну законів отримують нову методику спілкування з дитиною. Через психологічні тести, приватні розмови і таке інше вони маніпулюватимуть нашими дітьми, заохочуватимуть їх телефонувати на гарячу лінію до комітету ООН з прав дитини і подавати скарги на нас – своїх батьків, не усвідомлюючи наслідків. В ювенальних працівників, як і в більшості держслужбовців, є «річні плани» кількості відібраних дітей; це, як правило, – холоднокровні цинічні психологи, які професійно роз'яснюють дітям їхні нові «права».

Потім придуть омбудсмени (сорок дізнається, хто це такі) і насильно вирвуть вам дитину з ваших рук на основі складеної скарги, і вона вже ніколи не повернеться додому. Дитину завезуть в гарний, з євроремонт, «притулок», де її адаптовуватимуть до життя в сім'ях з

різною сексуальною орієнтацією. Ви звернетеся в міліцію або суд, але вони вам не допоможуть, адже служба ювенальної юстиції, відповідно до прийнятих законів, підпорядковується безпосередньому комітету ООН.

У вересні 2010 р. під час пілотного (пробного) проекту ювенальної юстиції декілька матерів на Полтавщині закінчили життя самогубством після того, як у них відібрали дітей, – одна повісилася, одна скочила під потяг. Ювенальна юстиція не буде забирати дітей від матерів, які зловживають алкоголем чи наркотиками, а навпаки, забиратиме дітей від нормальних батьків, з порядних сімей. Багатим європейським сім'ям (у т. ч. одностатевим) потрібні діти з добрим здоров'ям і генофондом.

По суті, йдеться про міжнародні злочини проти людства, метою яких є розвал здорової християнської сім'ї

Як ми повинні діяти?

1) Нехай твоя дитина, внучка особисто напише листа до Президента про те, що вона не хоче, аби ювенальна юстиція забрала її від мамі і від сім'ї. (У Чехії в 2010 році батьки підписали петицію проти впровадження гомосексуалізму в школах. Цю збочену програму скасували).

2) Батьки, дідуся, бабусі, заступіться за моральних вчителів, яких будуть хотіти викинути зі шкіл за те, що вони оберігають духовні і моральні цінності наших дітей.

3) Вимагайте, щоб зі шкіл усунули ювенальних психологів. Для кого вони працюють?

4) Об'єднайтесь та підтримуйте будь-які громадські ініціативи, які берегти наших дітей від ювенальної юстиції та гомосексуалізму.

5) На заклик вийдіть на вулиці, як колись вийшли на майдан в 2004 р. Бо інакше за декілька днів твою дитину, внука здеморалізують гомосексуалісти і ювенальна юстиція прийде по твою дитину, твою внучку, братика, сестричку!

Лист 12-літньої Соломіїки зі Львова:

«Пане Президенте, я люблю своїх батьків.

Вони мене часом сварять, бо я буваю нечемна, ображаю молодшого братика, деколи говорю неправду, не хочу вчитися, обманюю в школі, деколи не хочу допомагати вдома мамі. Я дуже люблю своїх маму і тата, і навіть тоді, коли вони мене сварять, я все одно знаю, що вони мене люблять. Я не хочу, щоб мене забрали від моїх батьків: від мамі, тата, дідуся, бабусі, братика. Не хочу, щоб вони були без мене, а я без них. Як тільки один день їх не бачу, то я дуже тужу за ними і тішуся, як вони повертаються додому і ми знову разом. Найдорожче, що я маю, – це моя сім'я».

Пане Президенте, прошу, щоб не забирали дітей від батьків, бо це дуже страшно і боляче. Не дозволяйте цього. Не розумію, як можуть забирати дитинку у живої мамі. Це ще гірше, ніж аби мама померла. Пане Президенте, змилюсь над нами, дітьми. Молюся за Вас. Соломія».

Нехай ваша дитина, внучка напише такого листа Президенту. Копію листа залиште в себе. Дорослі, напишіть також листа від себе. Це справа вашого сумління.

Лист відішліть за наступною адресою:

Президент України Віктор Федорович Янукович, вул. Банкова, 11, м. Київ, 01008.

Дорогі батьки, якщо ви прокинетеся зі стану байдужості, то станете прикладом для всієї України. А інакше скоро будете плакати за відібраними силоміць дітьми, внуками, які будуть страждати, безнадійно тужити за родиною, яких сексуально вживатимуть збоченці, які будуть морально існувати помираючи від СНІДу.

Вони засудять вас за вашу безвідповідальність. Почніть боротися за Бога і за Україну!

ГО «Союз християнських матерів Львівської області».

ГО «Батьки України».

ГО «Аве Марія».

Спасіння України залежить сьогодні від тебе! Скажи:

Богові – ТАК! Збоченню – НІ!

Для активістів та волонтерів:
Zbo4ennjam.ni@gmail.com.

ПЕРШОПРИЧИНА ВСІХ ПРИЧИН

Вчені розрізняють три причини землетрусів.

Перша: порожнини, створювані підземними водами в розчинних породах земної кори. Вони заповнюються провалами стелі цих порожнин. Такі провальні землетруси займають дуже невелику область, але можуть виявитися дуже руйнівними.

До цього роду землетрусів можна віднести і обвали, викликані викачаннями з підземних шахт нафтою і газом.

Друга причина — виверження вулканів. Вулканічні землетруси бувають викликані раптовим розрядженням газів у каналі вулкану при викиданні корка кратера, а також провалами стелі порожнин, що утворилися після виливання вулканічної лави.

Але найбільш поширені і найбільш руйнівні — **землетруси тектонічні**, пов'язані з переміщенням так званих платформ земної кори і тріщинами в гранітних шарах кори.

Скажімо, причиною землетрусів у різних місцях Каліфорнії служить «тріщина Сан Андреа», яка тягнеться вздовж Тихоокеанського узбережжя на 600 миль і видима на поверхні землі на віддалі 270 миль. Такого роду тріщин багато не лише на поверхні землі, а й на дні океанів.

Сейсмологи встановили два сейсмічні пояси: один тягнеться через обидві Америки, Алеутські острови, Філіппіни та Індонезію; другий пояс охоплює басейн Середземного моря, Альпійські гори, Кавказ, Гімалаї і

східну Індію. Ці два напрямки (або пояси) розглядаються як головні центри можливих землетрусів. Але це зовсім не означає, що інші місця землі забезпечені від вулканічних чи тектонічних землетрусів. (Тектоніка — внутрішня будова земної кори).

Обмеживши походження землетрусів трьома згаданими причинами, вчені забули про четверту причину: про Бога, Котрий є Першопричиною і Причиною всіх причин.

Як легко і просто при всякому новому землетрусі глянути в підручник геології або на географічну карту і з поважністю «вченого» заявити, що цей землетрус — у тому й тому сейсмічному поясі, такого і такого походження і так далі, виключивши з усіх своїх міркувань Того, Хто допускає ці явища.

Слово Боже говорить, що Господь, посилавши покарання людям, використовує природні засоби: «меч», «моровицю», «вогонь», «бурю», «воду», «землетруси» тощо.

Так Він чинив, караючи нечестивців у минулому, знищивши допотопний світ, міста Содом і Гоморру. Так чинить Він і нині. Тому пророк Ісаї попереджує: «Тож не посміхайтесь тепер, щоб не стали міцнішими ваші кайдани, бо призначене знищення чув я від Господа, Бога Саваота, про всю землю... Господь Саваот тебе громом та трусом навідає, і шумом великим, вихором та бурєю, та вогняним ідким полум'ям» (Іс. 28:22; 29:6).

Павло РОГОЗІН.

Ця унікальна Біблія...

Історик Філіп Шафф у своїй книзі «Особистість Христа» яскраво описує унікальність Біблії як книги про Спасителя: «Цей Ісус з Назарету без грошей і без зброї завоював більше мільйонів, ніж Олександр Македонський, Цезар, Магомет і Наполеон; без науки і вчення Він пролив більше світла на людські і божественні предмети, ніж всі філософи і вчені, разом взяті; без схоластичного красномовства Він вимовляв такі слова Життя, як ніхто до Нього і після не промовляв, і вплив вони мали такий, якого ніколи не досягав жоден оратор чи поет; не написавши жодного рядка, Він привів у рух більше пер і дав натхнення на більше проповідей, промов, суперечок, вчених праць, творів мистецтва і пісень прославлення, ніж ціла армія великих мужів давнини і сучасності».

Біблія була першою релігійною книгою, що потрапила в космос (у вигляді мікрофільму). Найпершими словами, що прозвучали на Місяці, був перший вірш першої книги Біблії — Книги Буття: «На початку Бог створив небо та землю...» Подумати тільки, що Вольтер передбачав загибель Біблії до 1850 року!

Це також одна з найдорожчих книг у світі, якщо не найдорожча. Латинська Вульгата, надрукована Гутенбергом, нині коштує понад 100 тисяч доларів. Радянський Союз продав Англії так званий Сінайський кодекс (стародавню копію Біблії) за 510 тисяч доларів. І нарешті, найдавніша у світі телеграма — це один із перекладів Нового Заповіту, посланого з Нью-Йорка в Чикаго.

Вальтер Скотт виразив своє благоговіння перед Писанням в наступних рядках:

**У цьому величавім томі
Є таємниця й чудо в ньому!
Блаженний, кому Бог відкрив
Збагнути велич цих рядків,
З безсмертям свій зв'язок
пізнати,
В страху й молитві сподіватись —
І горе смертним тим, хто тут
Не зміг позбутись грішних пут.**

Біблія підтверджує свою виняткову авторитетність. Біблія — істина, тобто найточніша і найглибша правда. «Бо Ти наказав справедливі свідчення Своєї щирої правди! Нищить мене моя ревність, бо мої вороги позабували слова Твої. Вельми очищене слово Твоє, і Твій раб його любить. Я малий і погорджений, та не забуваю наказів Твоїх. Правда Твоя — правда вічна, а Закон Твій — то істина» (Пс. 119:138-142).

Біблія — Слово Боже, вчення від Бога. «І ти знаєш з дитинства Писання Святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:15-17).

Біблія справляє надприродний вплив на людину, яка серйозно до неї ставиться. «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меч обосічного, — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та м'язів і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалося перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, — Йому дамо звіт!» (Євр. 4:12-13).

Біблія втішає, зміцнює, змінює характер. Це єдина книга, яка показує дорогу до Бога і спасіння. «І нема ні в ким іншим спасіння. Бо під небом нема іншого ймення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:
Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
КОСІВ, вул. Горбова, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -9.30, СЕРЕДА — 18 год.
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
вул. Свободи, 36 (ЦНТ); НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІСІРОК — 19 год.
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІСІРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Гігієнічне шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІСІРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
с.м.т. НОВА УШИЦЯ, вул. Гагаріна, 45; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
с.м.т. ЛЕТИЧІВ, вул. Панасюка, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.
с.м.т. ДЕРАЖНЯ, вул. Олійника, 42; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

Закарпатська область

МУКАЧЕВО, вул. Ужгородська, 4; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА — 19 год.
ВИНОГРАДІВ, вул. Пушкіна, 7; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
В. БЕРЕЗНИЙ, вул. Штефаника 82/а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА — 20 год.
СВАЛЯВА, вул. Чорновола 29/2; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год. (для молоді), СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.
МІЖП'Я, вул. Садова 17/а; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА — 18 год.
УЖГОРОД, вул. Львівська, 46; ВІСІРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.
ХУСТ, вул. Миська, 6; НЕДІЛЯ — 10 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
БЕРЕГОВО, вул. Б. Габора, 19-а; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 17 год.
с. МИНАЙ, вул. І. Франка, 1; НЕДІЛЯ — 9.30 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ШУМІСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
ЛІВІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.

Київ та область

м. Київ, вул. Малишка, 1, готель «Братислава», червоний зал; НЕДІЛЯ — 10.30.
м. Київ, вул. Ареф'єва, 19-а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18.30.
м. Біла Церква, 6, пер. Чапаєва, 18; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18.30, СУБОТА — 19 год.
м. Фастів, вул. Червона, 3; НЕДІЛЯ — 11 і 17 год., СЕРЕДА — 18 год.
Фастівський р-н, с. Червона Мотовилівка, вул. Степова, 1; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
Фастівський р-н, с. Борова, вул. Київська, 54; НЕДІЛЯ — 10 і 15 год., СЕРЕДА — 19 год., П'ЯТНИЦЯ — 20 год.
Фастівський р-н, с. В. Снітинка, вул. Леніна, 66; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.
м. Вишгород, масив Берізки; НЕДІЛЯ — 10 і 16 год., ВІСІРОК — 19 год.
м. Васильків, вул. Володимирська, 2, БК, зал «Ліра»; НЕДІЛЯ — 13.30.
Бориспільський р-н, с. Вишеньки, вул. Леніна, 116; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.
м. Тетіїв, вул. Крупської, 18; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ЧЕТВЕР — 18 год.
Тетіївський р-н, с. Голодьки, вул. 8 березня, 17; НЕДІЛЯ — 11 год.
Вишгородський р-н, м. Димер, вул. Бударина, 7; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., ЧЕТВЕР — 18 год.
Вишгородський р-н, с. Демидів, вул. Київська, 65; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА — 19 год.
Вишгородський р-н, с. Нові Петрівці, вул. Леніна, Школа мистецтв; НЕДІЛЯ — 15.30.
Броварський р-н, с. Мала Тарасівка, вул. Франка, 2; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 20 год.
Броварський р-н, с. Заворичі, вул. Леніна, 21; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА — 19 год.
м. Ірпінь, вул. Садова, 94, 3-д «Ірпінський», центральна прохідна; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19.30.
Бородянський р-н, с. Клавдієве, вул. Комінтерну, 8-а; НЕДІЛЯ — 18 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
м. Миронівка, вул. Зарічна, 5; НЕДІЛЯ — 14 год., ВІСІРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
м. Обухів, м/р Петровський, БК; НЕДІЛЯ — 13 год.
Києво-Святошинський р-н, с. Петрівське, вул. Вишнева, 2; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ЧЕТВЕР — 20 год.
Києво-Святошинський р-н, с. Тарасівка, вул. Садова, 2; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.
Сквириський р-н, с. Пищики, вул. Перемоги, 10-а; НЕДІЛЯ — 9.30; СЕРЕДА — 9.30.
Миронівський р-н, с. Піп, вул. Жовтнева, 59-а; НЕДІЛЯ і СЕРЕДА — 10 год.
Кагарлицький р-н, с. Стайки, вул. 40-річчя Жовтня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., П'ЯТНИЦЯ, СУБОТА — 19 год.
Кагарлицький р-н, м. Ржищів, вул. Франка, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.
Кагарлицький р-н, с. Гребені, вул. Леніна, 154; НЕДІЛЯ — 10 год.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Рим, зона Top Capiteasa, НЕДІЛЯ — 13.30, ЧЕТВЕР — 19 год; тел. 39-32-97-35-26-92.

У Сербії від священика вимагають вибачень за образу геїв

У Сербії правозахисники вимагають вибачень від священика за образу геїв. Уповноважений з прав людини в Сербії заявив, що священик місцевої православної церкви єпископ Амфілохій може стати перед судом, якщо не вибачиться.

Єпископ різко критикував представників секс-меншин після гей-параду, який відбувся у Белграді в жовтні минулого року. Він також звинуватив їх у безпорядках, котрі почалися після того, як представники екстремістських угруповань почали нападати на поліцейських, які забезпечували охорону учасників параду.

УВАГА!

Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 8:00

ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
Середа - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. Блаженніча, 14
(училище №52 залізничного транспорту)
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-3 «Renfe» El Pozo

Телефон: № 678-292-970

http://www.salvaciondedios.com
salvaciondedios2005@hotmail.com

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 18.30,
ЩОНЕДІЛІ — о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРУЮ

№ 4 (147)
квітень 2011 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923 ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 6000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не забирає поділяє погляди авторів.